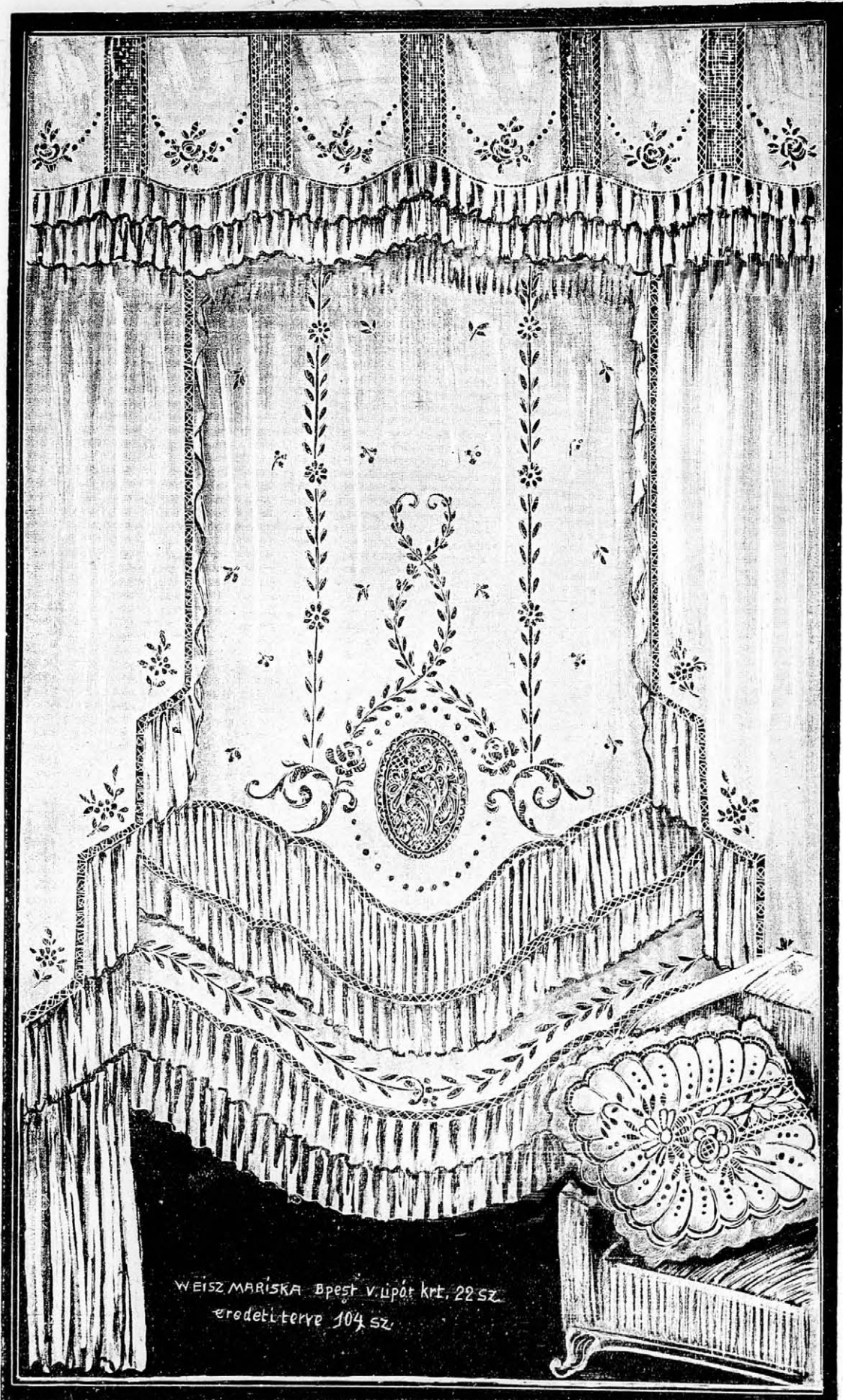

MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA

IFJ. MARGITTAY JÓZSEFNÉ ÉS GYERMEKE

Véres felvétele, V., Harmincad uccza 3.

WEISZ MARISKA Bpest V. Lipót krt. 22. sz.
eredeti terve 104. sz.

MAGYAR URIÁSSZÖNYVOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat • Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án • Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai ucca 37. szám (Berlini tér sarok) • Előfizetési ár: egész évre 17 pengő, félévre 9 pengő, negyedévre 6 pengő
Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

Október 6

Lehanyagolt Világosnál a magyar zászló és ítéletre ült az osztrák önkényuralom. Nincs kegyelem! A nemzet fele virága már elveszett és a másik felét is ki kell irtani, hadd veszen az ungarhund, a rebellis magyar! Az ítélet elhangzott s a bécsi kamarilla elsőknek a tizenhárom magyar tábornokot kivégeztette Aradon . . .

A világ elhülve nézte a magyar nemzet megcsúfoltatását, hogy szabadságharcot vívott s ime, föbelövik vagy bitóra viszik tizenhárom hős fiát. A tizenhárom vértanuk hősi halált haltak, azután még esztendőkön át dörgött a *Neugebäude*: irtották a nemzetet, míg jól nem lakott a világtörténelem szörnyetege magyar vérrrel. A vampyr! Csöndben szürcsölte tovább a nemzet életerejét, újabb és újabb ereket nyitva meg . . . Szív, lélek, arany és minden, amit csak a magyar munka, erő, tehetség és szorgalom teremtett, a magyar mezők aranybúzája és a magyar hegyek nemes érce, a magyar nemzet katonai ereje és erkölcsi, szellemi hatalma, mind, mind átömlött lassan a vérző artériákon s a vérvesztés letargiájában csukott szemmel feküdt a Kárpátok ágyán a magyar óriás . . .

De nem halt meg a nemzet! A szabadságharc ragyogó emlékei éltek a lelkében s kihülő testébe reményt sugároztak, a nemzeti katasztrófa aradi emléke pedig valami sötétsugárzású fénnel és erővel telítette a szívét. Ört állt fölöttünk a tizenhárom nagy vértanú szelleme s minden október hatodikán új injekciót löveltek belénk azok a csendes gyászmisék, melyeket az ország minden templomában a tizenhárom aradi megváltó emlékére mondtak el. Mert megváltóink voltak az aradi hősök, a fölajduló nemzeti érzés az ő aranyfekete emlékükből látta a nyiladozó magyar jövődő manifesztációját: bitójuk, mint égő tűzoszlop, világított a magyar éjszakában. Dicsőült alakjuk héroszi mezben tündöklött fölöttünk s hittük, reméltük és tudtuk, hogy közel van az a nap, melyről a magyar költő proféciaált, amikor el fog pusztulni Ausztria, mint Jeruzsálem s belőle kő kövön nem marad . . .

És ime, betelt az időkben a költő jóslata: a világháború tüzfergetegében a Habsburg-Ház összeomlott! Egy pillanatra fölszabadultunk a lidércnyomás alól, mely négyszáz éve nehezedett a szívünkre. Csak aztán láttuk,

hogy vértenger árán való szabadulásunk napja — dies irae — új katasztrófánk napja volt. Minket büntetett a trianoni vértörvényszék Auszria sötét bűnei miatt! Keresztre feszítették nemzeti becsületünket s darabokra vásták országunk földpalástját. Nem látta be az elvakult antant, hogy nekünk harcolnunk kellett Ausztria hadi jogára alatt; hogy áldozatul estünk mimagunk is, amikor egyetlen és leghalálosabb ellenségünk védelmében világküzdelembe kellett vinnünk megmaradt erőnket, vitézségünket s minden harci erényeinket. Tűzmagja voltunk a világháborúnak, a magyar erő és bátorság volt a tűzmagja s ezért kell most bűnhődnie jó és hűséges nemzetünknek. Egy új október-hatodikát szabtak ránk, még súlyosabbat, még gyászosabbat: megcsönkítettak elevenen! A velencei kalmár új köntöst öltött, felült Trianon ítélőszékébe s kivágatta élő húsunkból a maga fontjait. És minő példátlan gazsága és ostobasága a világtörténelemnek, hogy a *vampyr*, amelyért küzdöttünk, *összezsugorodva is beállt a konclesők közé s részt követelt belőlünk a győztes nemzetek emberszív-lakomáján!* A jövő század nagy történetírója ezt a címet fogja adni a trianoni fejzetnek: Európa megtérbolyodott . . .

Új október-hatodikánk van! Szörnyűbb és gyászosabb, mint az aradi. Négymillió vértanú! Országrészeket feszítettek bitóra és ordít a magyar kín. Országrészeket tüntettek el a magyar földről egyetlen piros ceruzavonással s megcsönkített törzsünket kidobták a Sors szemétdombjára, hadd vesszen a magyar. De gondolkozzunk! Hogy történhetett ez? Akkor a birodalom, olyan óriási hatalom, olyan gigászi bálvány omlott szét Ausztria összbirodalmi képletében, akkora súly, olyan irdatlan monstrum, hogy belerendült a világ s a megrettent emberiség a bálványdöltén örjöngve vetette magát az omladékra és zúzta fegyvereivel, rombolta újjongva s vakon. Amit ránk mértek, az is Ausztriának szólt, nem látták meg fénylő szívünket a törmelék alatt. Igen, törmelék alatt vagyunk! De már takarítani kezdik a bálványomlás roncsait, a világégés üszkeit és látják már a romok alatt elpusztíthatatlan életünket s az emberiség szíve részvétellel telik meg, ahogy kiemeli az elomlott bálvány alól a minden idők gyermekszívű óriását, a vértanú-magyart!

Világosság

— Regény —

Irta LÁZÁR ISTVÁN

XIII.

Lassan csoszogott hátra a templomudvaron, mintha azt akarta volna, hogy minél tovább tartson az út a haranglábig. Szeme valami különös fényben égett, homloka hideg verejtéket gyöngyözött, pedig forrón sütött a déli nap. Vénülő fejét búra billentette, s amint a földet nézte, úgy látta, hogy a homokszemek megmozdulnak s táncot járnak előtte a fehér kavicsok. És megborzongott, mert a fülében ismét megcsendült az a haragos szó, ami az imént hangzott el odabent, a parókián, s ami miatt a szegény most az ő nevére száll!

Harminc s egynehány esztendeje, hogy félig ingyenes szolgálja az Úr hajlékának. Jóban, rosszban, viharban, melegben, mindig ott volt a harangláb alatt, rángatván a kötelet, mely az égből a bűnös földre nyúlik. Sötét hajnalokon, mikor még egy árva sugár sem derengett, kacagó deleben, mikor fényben fürdött a világ, és a barnuló homályban teli áhítattal kongatta-bongatta, minden egyes ízben, nem is beszélvén a temetésekről, mikor a kötelet úgy irányította, hogy sírt a harang, mint a bánatos emberi ajak; nem is beszélvén az égborulásokról, amikor nagy, súlyos kongatással a jégfelhőt elverte a határ fölül... Ő védte meg harangjával az emberi lelket, hogy a bűn konkolya ki ne keljen benne, ő siratta el a holtat, lett légyen gazdag vagy szegény, ő hirdette az angyali üzenetet, — s most, hogy megöszült a becsületben s a szolgálatban, elcsapják most az anyaszentegyházból, mint valami hitvány, keringő cselédet.

A templomkarzat följáratánál leereszkedett a viseltes kőgarádicsra, előhúzta daróckocogányából zsebbéli ruháját s megtörülte a szemét. Úgy nekiesett a bánat a szívének, mint a vadbika a mezei pázsitnak: Utóljára harangoz!

Megjelent előtte a főtisztelendő úr sápadt, dühös arca, s úgy érezte, búsulásában el kell, hogy pusztuljon, amint visszacsengett lelkében a szava: „Eltakarodjék kend az Úr hajléka közeléből, ebadta bottal hadonázó pogánya, s kérje az Istent, hogy zsandárkézbe ne adjam...” Ezt mondotta szóról-szóra, s avval ő ki is támolygott az udvarra, hogy a főtisztelendő úr szava szerint utóljára kapaszkodjék a harangkötélbe...

Fölkelt, hogy bemenjen a harangláb alá, mert a nap állásából éppen deket jósolt, de ebben a szempillantásban előbukkant a káplán úr a harangláb oldalánál.

— No, Antal bácsi, hogy is volt az a dolog? Ráér kend harangozni, még öt perc van hátra.

Idős kalapját lekapta igaz tisztelettel s megszólalt, de szomorúan:

— Úgy, könyörgöm, hogy...

Sűrűn hullt pislá szeméből a könny.

— Hogy?

— Úgy, hogy a leányom rosszul lett az este...

— No, csak!

— S kérdelem tőle: Mi bajod? Nem szól, csak sír. Béorozkodik az asszony, s hát látom, hogy a szeme annak is jól ki vagyon sirva. Mi bajotok? Kiküldi az asszony a házból a leányt s feleli, hogy baj van... Hm... Akkor vallotta be, hogy a segédjegyző úr sokat legyeskedett a leány körül...

Elhallgatott s a kicsi papra nézett, hogy a többi mondás nélkül is tudhatja. Nagy csendesség lett a harangláb tövében. Sutyá kalapját zavartan forgatta, s hogy a káplán úr bólintott, megint belekezdett:

— A' vót a gondolatom, hogy mindjárt leszakad az ég, 'iszen tiszt'lend'uram is tudhatja, hogy milyen becsületes fejrénp vót az a lány! No, mondom, s avval

— adassék bocsánat — akkorát káromkodtam, hogy a ház is rezgett...

— Nem lett volna szabad káromkodnia, különösen kendnek nem, mint egyházi embernek!

— Ó, de mikor az embert ilyen búbaj éri! S másképpen sem mondtam én éppen olyan csunyát, csak a Ponciusát szídtam...

— S mit csinált kend a lányával? — bólintott a káplán csöndesen, hogy a káromkodást megbocsátja. — Mit csinált vele?

— Semmit. Ártatlan. A leányok hamar hálóba kerülnek. Jaj, de az anyját megszídtam, hogy nem vigyázott rá jobban, noha ő sem tehet róla...

S látván, hogy a káplán úr sajnálja, egyszeriben megbővült a beszéde:

— Hanem reggel nyóc órakor egy nagy husángot a kezemb vettem, az asszonyt félretölttem és a község-házára mentem avval a szent szándékkal, hogy főbe vágom az erény megrontóját... És Istenem ne legyen, ha főbe nem ütöttem vóna! De megfogott a kisbíró, meg a bakter, s csak egyet suhinthattam a bitang felé. E' sem őt érte. A kalamáris hót meg...

— Tyűh!

— Erre bėjött a főjedző úr s egy pofont balról, egyet pediglen jobbról adván, hamarjában kivetett... Őszintén beszél.

— Még én kaptam ki! — kesergett. — Az igazam miatt!

— Még kend kapott ki, — bólogatott a káplán. — Szegény Antal bácsi... Kár volt botrányt csinálni s éppen a hivatalban! Ezért kapott kend két pofont.

Az öreg sóhajtott.

— Nem üthettem agyon, pedig ő a hibás egyedül. Ő pitvarolt! Az ő fejében szülemlett meg a gondolat... A földi igazságszolgáltatás elől megmentette a bakter, most már a haragom is elmolt, hanem megvan a baj!

— Ej, ej, ej...

— A két pofont még elszenvedtem vóna, minthogy hévatalos ember adta, de belévegyült a főtisztelendő úr is, hogy a dógomat eligazítsa. Béhivatott a szőnyeges házba s megszídt: „Eltakarodjék kend az Úr hajléka közeléből, ebadta bottal hadonázó pogány, s kérje az Istent, hogy zsandárkézbe ne adjam...” s kikergetvén, így egészítette ki a beszédét: „Pusztuljon kend, ilyen-olyan teremtette, dorongos zsvány, ki csufot csinál a törvény házából, menjen a szemem elől s most harangozzon utóljára, de utóljára, el lévén csapva...”

— Ezt mondta?

— Ezt.

— Akkor csakugyan úgy van, — szontyolgott a káplán, — mert amit kimond a főúr, az maga az írás. — Ismérem, — felelte az öreg reményvesztetten.

— A kalamáris odavan...

A káplán az órájára nézett.

— Harangozhat, Antal bácsi, Isten vele!

— Jézus áldja meg...

A káplán után nézett, avval bement a harangláb alá s föltekintett a szent kötelekre.

— Se becsület... se hévatal...

Sötétkék szeme olyan volt, mint a harmatos virág. Kalapját a földre dobta s fölcsólt a harangokhoz:

— Halljátok-e, harangok? Elcsapott a főúr... S a tetejébe a káplán úr is asszongya, hogy úgy van... Se becsület, se hévatal! Halljátok-e, ti kedves harangok?

— Bum-bum... hall-juk... — kondukt meg a művesnap közepső harang. — El-csap-tak... el-csap-tak...

Meghúzta a kötelet még erősebben. Nagyot kondukt a harang. A tiszta, napfényes levegőben úgy búgott szét a hangja, mint egy Dávid-zsoltár.

— Azért haragszik a főjegyző úr s a főúr, hogy

hévatalos helységben történt. Mintha nem mindegy volna, hogy hol ütöm agyon! De nem őt érte, hanem a nagy kalamárist . . . A nagy kalamáris pedig teli vót téntával . . .

— Bum-bum . . . É-hen-halsz . . . — tagolta a középső harang s szavára csakugyan megvilágosodott előtte a saját szerencsétlensége. Odavan a jó fizetés,

meghozói . . . búcsúsom töletek . . . A multkor ti hagyatok itt Nagypénteken, Rómába menvén, most én megyek el . . . de én vissza nem jövök!

Úgy bűgött a déli harangszó, hogy reszketett a templompatak mellett a jegenyefák levele.

— Mint a kivert kutya, úgy bódorgok . . . Nincs helyem az Anyaszentegyházban, szent nyelveteket más

az új csizma, a fél-öl fa s az egyházi kepe . . . Most már elfogy a hiuból a gabona s a kamarából a szemehizlalt sertvés oldalszalonnája is!

Nagyot rándított a harangkötélen: Hallgass, harang... De a harang szomorú kongással adta tudtul a keserves valót:

— S bé-zá-rat a fő-jed-ző úr . . .

— Tán csak nem teszi meg! — motyogta, s míg odafent sok más egyéb bajról is beszélt a harang, eltűnődött, sokáig tűnődött, mint aki számot vet magával . . .

Mit s mit nem gondolt, fölszólt a harangokhoz:

— Harangok, szépszavú harangok, búcsúsom töletek . . . Torony szent lakói . . . hajnal hirdetői, este

fogja rángatni, nem én . . . Én simán, szépen húztam . . . rám nem lehet panaszotok, óh lelkes harangok . . .

— Bum-bum . . . úgy van . . . — sírt a középső harang.

Azt hitte, hogy a szíve mindjárt megszakad. Halovány ajkáról nagy, keserves sirám szállt föl a három haranghoz, nem szóval, csak úgy gondolattal:

— Ó, csak az a vaksi János, a sírásó, ne lépne az én örökömbé! Nagy kedve van a harangozáshoz s jó színben tündököl a főúr előtt . . . Én mindig elhajtottam, úgy cibálta szent nyelveteket. S most ő leszen a harangozó! Elcsaptak éngemet . . .

Görcsösen kapaszkodott a harangkötélbe, melynek

bogos vége haragosan verdeste a földet. Szeme patakat indított.

— Isten veletek, bánatom s örömöm tudói, ti boldog harangok... Elveszek én hamar, nem tudok nélkületek élni... Meghalok én hamar, de amikor testemet elviszik előttetek a Szent Mihály lován, sirassatok meg engemet...

Végsőt rándított a harangkötélen, aztán elengedte. Nagy rianással jajdult föl a harang és lassan elnémult. Zengő hanghullámai reszketve haltak el a mosolygó levegőben. Ő pedig nekidőlt a falnak s könnyezve nézte a szent kötél csapkodását, hogy úgy teszen, mint egy hosszú kígyó, míg egyszer lassan elcsöndesedik, s csak olyan a mozgása, mint mikor a haldokló a kezével legyint.

Most Ave Máriát kéne harangozni, de nem nyult a kicsi csengettyű nyelvidegéhez. A kötelet nézte, a középső harang kötelét, hogy milyen különös alakzatot írt a végével a harangláb alá! Merően nézte, aztán megrázkódott és elsápadt. A harangkötél vége hurkot mutatott...

— Egi jel, — mormogta és az Ave Máriát húzni kezdte. Sírt pedig a kicsi lélekvesztő:

Csing, csing, csing... Ma meghal

Vén Darabos Antal...

Csing, csing, csing: Elcsapták...

A halálnak adták...

Most rögtön... csing... csing... csing...

Kötélen ing, ing, ing...

Keresztet vetett és hurkot csinált a lélekvesztő köteléből; fölágaskodott és a nyakába vette. Zavart, kusza, értelmetlen hangon kezdett sikoltozni a kicsi lélekvesztő:

Csing, csing, csing... Nem hitték...

Fuldoklik... Segítség!...

Szakadozott jajszóval kérte a segítséget. A főpap, ki az esdeklő káplánnak éppen ötödször hangsúlyozta, hogy este már más fog harangozni, mert a főjegyző úr is így kívánja, fölugrott mérgében az asztal mellől:

— No, látja, amice?! Tisztára bolond ez az ember! Hallja, mit csinál? Hallja?! A beste-lelke bosszantani akar... hallja, amice?!

Fölkapta vastag meggyfapálcáját s uccu, ki az udvarra! Reverendájában csak úgy hömpölygött a harangláb felé. Megállj, beste-lelke! A káplán volt a frissebb. Nagymérgesen befutott a harangláb alá:

— Elment az esze, Antal bácsi!

Visszahökkent.

— Jaj!

Ott vergődött Antal bácsi a harangkötélen.

— Főúr!... Hamar!...

Nagyszuszogva odaért a főtisztelendő úr is.

— Mi az?

Ránézett s majd elájult.

— Antal!

A káplán lihegve kiabált:

— Hamar!... Segíteni! Vegyük le...

— Antal! — jajveszékelt a főúr. — Jó Antal!

Megragadták s levették a harangkötélről. Még élt. De olyan volt, mint a holt. A kín torzjeleket írt elkékült arcára s szegénynek a nyelve majd félsingnyire fityegett.

— Vízet!

A káplán elrohant.

— Doktort... — dadogta a főúr.

— De nincs, nincs doktor... — tördelte Pataky.

Összefutott a parókia.

— Antal!

Nem mozdult.

— Kend lesz a harangozó... Kend! — kiabálta a fülébe s dörzsölte két kézzel is szegényt. — Antalom!

Úgy feküdt, mint egy darab fa.

— Meghalt! — suttogta Pataky.

Jött már a káplán s a kancsó vízzel szemközt zúdí-

totta. Antal megmozdult. A nyelvét valahogy visszahúzta. És gyenge sóhaj szállt el az ajakáról.

— Hol vagyok? — suttogta réveteg tekintettel.

— Él! Antal... Én vagyok, a főtisztelendő... Ó szegény!

Emberek jöttek, papbéres atyafiak.

— Vegyétek föl hamar!

A képes-emberek ölbe kapták az öreget.

— Vigyétek a parókiára!

Átvitték a parókiára. Elő az udvaron. Megálltak vele az ámbitus előtt.

— Be, egyenest a szobába! — rendelkezett a főúr.

Bevitték nagy lábodobogtatással a szőnyeges házba.

— Hová tegyük?

— A divánra.

— De sáros a bocskora! — jegyezte meg az egyik testvivő atyafi. — És elpiszkorálja...

— A divánra! — parancsolta a főúr.

Letették a szép citromsárga terítőre.

— Hamar egy kupicát bele! — diktálta a káplánnak.

Megörtént a gügy-gügy.

— No, úgy-e?

Éledezett a harangozó. Mozgatta már harcscabajuszát, tátogatott még egy kupica után.

— Megmondottam? — riadt föl a képes atyafi. — A divány!

Nagy, széles, barna folt éktelenkedett rajta. Elintézte a harangozó csámporodott bocskora.

— A névjegye... — kuncogott a másik atyafi.

— Sebaj! Csakhogy él... — hálálkodott a főtisztelendő úr.

És nevette, de úgy nevette, hogy a könnye is hullt bele...

Asszonyeset

Írta: RÁCZ PÁL

Abból az időből való ez az eset, amikor még Nemes Ádám fiatal házas volt. Ennek pedig csekély harmincegy éve. Akkor történt, hogy Nemes Ádám házassága után egy hétre, mint ahogy egy jó gazdához illik, benézett az istállóba is, hogy mit csinál a Lina.

A Lina pedig nem volt más, mint csikósorból kinőtt fiatal hátszó. Dícséretére legyen mondva Nemes Ádámnak, ha a feleségét sokszor csókolta, a lovát még annál többször simogatta.

Valahogy azonban hiba esett a sorrendben. Nemes Ádám bolondja volt a lónak, pláne a szép lónak és valahányszor hazaérkezett valahonnan, előbb az istállóba tévedt, hogy megsimogassa kedves lovát s csak azután futott végig az ámbituson, hogy megcsókolja az asszonyt...

Az asszonyt Sáríkáknak hívták. Kiszámíthatatlan istenteremtése volt ő, akinek csavaros gondolatai után az egyeneslelkű Nemes Ádám sehogyszem tudott eligazodni. Innen származott aztán minden baj, ami a Nemes Ádám fiatal életében megoldhatatlan problémává bogozódott.

Az asszony, a kiszámíthatatlan asszony, zokonvette férjétől, hogy az, amikor hazajön, előbb tér be az istállóba, mint az ő meleg, kemény karjai közé. Zokonvette, hogy Nemes Ádám előbb öleli meg, előbb simogatja meg a Linát, mint őt...

A Nemes Ádám viselkedése másnak föl sem tűnt volna, hiszen mindenki tudta, hogy mily nagy bolondja a lónak, de annál nagyobb bajt okozott Sáríkáknál.

Napok mulva ki is tört belőle a keserűség.

— Úgy látom, neked elsőbb az a ló, mint én...

— Dehogysis drágám! Csupa szokás tölem. Megszoktam legénykoromból, hogy előbb a Linát nézem meg s csak azután térek be a házba.

Az asszony azonban nem hagyta a jussát.

— Persze előbb, mint a feleségedet, úgy-e?

Nemes Ádám a csizmaszárára csapott lovaglőostorával.

— No, többet nem fogom... — és csókot kínált Sáríkáknak.

Ez azonban csak ígéret maradt.

Másnap ismét istállószaga volt Nemes Ádámnak, mikor feleségét megcsókolta, Az asszony erre már valósággal kifakadt:

— Ádám! ezt nem tűröm tovább!

— Mit?

— Hogy neked elsőbb legyen az a ló...

— Ne légy már gyermek!

— Nem vagyok gyermek, de első akarok lenni a háznál!... Elég volt már ebből a lóból!... Add el!... Még ma!

Nemes Ádám álmélkodva állott a szép asszonyka előtt.

— Hogy is gondolsz ilyet? Saját nevelésem. Majd hogy az ölemben nőtt fel... Versenyparipa lesz abból!...

Az asszony megfordult és bevágta maga után az ajtót. Pár pillanatig csend volt a háznál, de azután ismét csak megnyílt az ajtó és azon a Sáríka kisírt arca nyomult előre.

— Szégyeld magad, hogy így felborítod a házi békét egy utolsó dögért... egy lóért... Mintha az én szerelmem mitsem érne... Csak olyan mellékes volna... Hát tudd meg, nem tűröm a háznál Linát. Vagy ő, vagy én!... Ha el nem adod, itt hagylak... Vannak még szüleim, szívesen visszafogadnak...

Nemes Ádám dühösen hagyta ott a kesergő asszonyt.

GRÓF LÓNYAY GABORNÉ.

Dr. Szokoll Willibald festménye.

Egy kicsit érthetetlen volt előtte ez a féltékenység, de azt gondolta, hogy majd elmúlik.

A Sáríka szeme azonban mindig gyűlöletet lángolt, valahányszor a Lináról esett szó s egyszer, mikor Nemes Ádám az aratókat látogatta meg a Lina hátán, Sáríka a díványra vágta magát és hosszú sírást rendezett. Majd összecsomagolta a holmiját és elutazott az édesapjához.

Nemes Ádám este üres fészket talált. A nyári este fülledt volt és poros, de Nemes Ádám az üres szobákban fázósan húzta meg magát. A nyitott ablakon át behallatszott az istállók felől a Lina nyerítése. Nemes Ádám figyelte. Maga elé képzelte a nemes állatot, ideges orrcimpáival, amint türelmetlenül tapossa a kavicsot, ha gazdá-

jára vár. Aztán felállott. Magába mélyedőn indult az istállók felé, ahol a Lina már örvendezve várta.

Nemes Ádám cukrot dugott a ló szájába és meg-simogatta a ló finom sörényét.

A másik pillanatban pedig Sáríkára gondolt, aki itt-hagyta, magárahagyta, mert van a földön még valami, amit Nemes Ádám kivüle szeretni mer . . .

Nagyot vágott a Lina nyakára. A ló ijedten ágaskodott fel és rémült szeme kifordult helyéből.

Nemes Ádám azonban nem sokáig bírta a szalma-övegységet. Útnak eredt, hogy felkeresi az asszonyt. A harmadik vármegyébe kellett elmennie, ahol egy vadgesz-tenyés kúrián lakott a vén Veres Berci, az após.

Sáríka az első pillantásra megijedt. Valami nagyon rosszra készült el, de amikor látta a Nemes Ádám aláza-tos, bocsánatkérő tekintetét, ismét csak felülkerekedett benne a dacos asszony és röviden adta meg a feleletet:

— Amíg Lina a háznál van, addig ne is várd, hogy visszamenjek.

A vén Veres Berci a fejét csóválta. A búcsúzó vót karonfogva kísérte ki a kapuig és úgy oktatta:

— . . . Ez a bolond asszony nem megy addig vissza, amíg azt a lovat el nem adod. Pedig gondolom, hogy igen nagy kár érte . . . Szép ló lehet . . .

A Nemes Ádám szeme felragyogott.

— Bizony szép, nemes állat az, kedves apa . . . A szívem fog megszakadni, ha el kell válnom tőle . . .

Az öreg Veres Berci lelógatta bozontos fejét:

— Bizony fiam, furcsa ez az asszonymérség, ha va-lamit a fejébe vesz . . . De hát mit csináljunk?

Nemes Ádámnak főtt a feje. Szerette azt a bolond asszonyt, de büszkesége volt az a ló is. Mit csináljon? Utoljára is elsőbb és hasznosabb is az asszony, ráfanya-lodott tehát, hogy túlad a szép lovon.

Erre az elhatározásra azonban ismét nagyot dob-bant a szíve. Ó adja el? Ó kérjen pénzt érte? Ó lássa, hogy miként hurcolják el durva kupeczek ezt a nemes állatot? . . . De ugyan ki tudná megadni az árát? Nincs annak ára . . . Nem! Ó ezt nem tudná megtenni.

Behívatta a gazdát a tanyáról és rámondult:

— Menjen kend és váltszon passzust a maga neve-lésére . . . erre a lóra, ni . . . Irassa be, hogy Lizának hívják . . .

A gazda megtörölte kajla bajuszát.

— De hát, nagyságos úr, ezt a lovat Linának hív-ják . . .

— Liza lesz! Érti kend? . . . Aztán elviszi vala-merre . . . Messzire és eladja kend . . . A pénzt meg igya el kend . . . azaz, hogy adjon belőle a szegényeknek is, de sokat ám! . . .

Mikor a tanyagazda kifordult az ajtón, még utána-kiáltott Nemes Ádám:

— Aztán úgy vigye el innen, hogy én ne lássam . . .

Este azonban, mikor a Linát vitték, valami belesaj-gott a szívébe. A ló nyeríteni kezdett a kapunál . . . Nemes Ádám felugrott és káromkodni kezdett. A szemeszögle-tébe víz gyült és szidott minden szerelmes, szép, bolond asszonyt a világon.

A vén Veres Berci meg ezalatt a vásárokat járta, hogy valami szép hátszlóra tegyen szert, merthogy öreg lába nem igen bírta a gyaloglást. Nem csoda, ha az egyik vásárban fennakadt a szeme a tanyagazda karcsú lábú lován. Szép árát adott érte, amiből ugyan nem sok hasz-nuk volt a szegényeknek, de annál több három vármegye útszéli kocsmárosainak.

Sáríkanak a hideg futott végig a hátán, amikor az idegesen topogó állatot meglátta.

— Hol vetted ezt, apa?

— A seregi vásáron. Egy tanyagazda „vesztegette” el, jó borsos áron.

Sáríka közelebb lépett a lóhoz.

— Ez éppen olyan, mint a Lina . . .

A ló okos, szép feje megmozdult. Ránézett Sáríkára. Allati szemében vádoló emberi fájdalom volt.

A fiatalasszony visszaborzadt tőle. Félt, hogy az állattal csoda esik és megszólal, hogy valami rettenetes titkot ejtsen el előtte.

A vén Veres Berci azonban megfogta a kötőfékjét. — Lizának hívják ezt . . . na, gyere . . .

Nemes Ádám pedig ezután néhány nap múlva, amikor már megbékélt egy kicsit, ismét elindult a felesége után. Éppen akkor érkezett meg az ócska kúria elé, mikor az öreg após hátszlóvat itatta a dohos, mohos vályúból.

Az asszony most már mosolyogva, tárt karokkal várta Ádámot az ámbituson. Asszonyi ösztönével érezte belül, hogy győzelmeskedett.

De a szomszjas ló sem volt ám rest. Figyelmesen emelte fel okos fejét. Lábával idegesen taposta a kavi-csot és a következő pillanatban egyetlen ugrással ott ter-mett Nemes Ádám előtt. Nyerítése végighasította a leve-gőt és reszkető inakkal toporzékolt, míg hosszú állát rá-helyezte a jövevény vállára, melyről lassú cseppekben hullott alá a víz, a sárga bőrkabátra.

Nemes Ádám a váratlan viszontlátás örömétől meg-bódult. Hirtelenében elfelejtette, hogy miért is jött. Nem látott senkit, semmit, csak a Linát látta. Csak a Linát simogatta, amely felismerte őt. Hűséges maradt hozzá. Örült neki . . .

És átölelte izmos nyakát. Arcát a sörényébe temette, kezével tapogatva siklott le a szügyéig és önfeledten cirógatta:

— He-he-he, Lina te, hát ide kerültél? . . .

Az asszony sírni kezdett. Hangosan, magáról meg-felelkezve zokogott. Megfordult és otthagya az álmél-kodó társaságot.

Amikor Nemes Ádám észrevette magát, már késő volt. Nem tudott mentegetőzni, csak nézte a lovat és nagyot káromkodott:

— Hogy azt a . . . valahány szép, szerelmes, bolond asszony van ezen a kerek világon!

A gyerekeszű bolondos asszony meg ott zokogott a leánykori kiságyán. Nemes Ádám megfogta a kezét és úgy cirógatta:

— Hát tehetek én arról, hogy éppen apád vette meg a Linát? Gyere haza és rendben lesz minden.

— Nem megyek, tudja! — bögicsélt Sári.

— Gyere, no . . . Nézd csak . . . Hát csak nem lak-hatsz itt, ahol a Lina van?

A kisírt szemű gyerekményecske erre az utolsó érvre felnézett. Érezte, hogy az urának igaza van. Könnyein át mosolyogva fogta meg az ura fülét és megcibálta:

— Hát még szeretsz?

— Hogy a fe . . . fekete macskába ne szeretnék? Hát akkor nem adtam volna el a Linát!

Otthon aztán végleg kiegyeztek:

— Addig nem megyünk Apáékhoz . . .

— Meddig?

— . . . Csak addig, amíg az az utálatos ló ott lesz . . . Jó? . . .

Nemes Ádám igen sokszor elmesélte ezt a furcsa asszonyesetet. Talán vannak, akik még ma is emlékeznek rája . . .

IGNÁTHNÉ KOLOZSVÁRY LINCZEGH LUJZA KOZMETIKAI INTÉZETE

VIII., JÓZSEF KÖRÚT 2. Nemzeti Színházzal szemben.

Az összes szépség hibák szakszerű kezelése és eltávolítása

Soványító és gyögymasszage vizsgó eljárással.

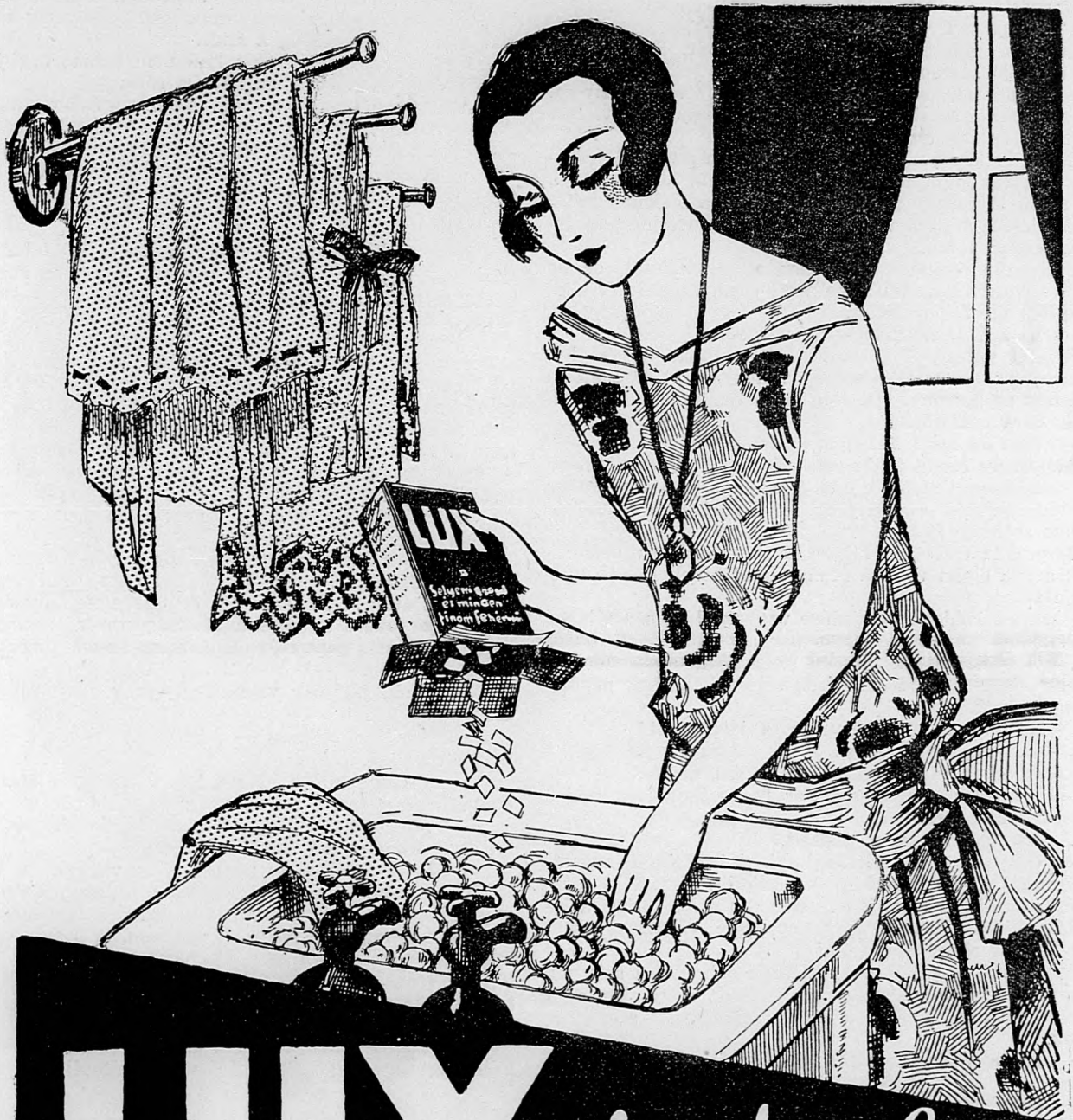
Szörtelenítés villanypalával véglegesen.

Hölgyfodrászat — Manicúr — Pedicúr

Díjtalan tanácsadás! — Orvosi rendelő!

Szépítőszerek árusítása vidékre is

Olcsó bérletrendszer

LUX mindenhez,
amit magam mosok!

Barcarola

Írta: RENÉ BISET

Hazafelé mentünk a holdfényes úton. Gyöngye nyáréji szellő fujdogált. Orrunkba hozta a kertek bódító illatát és játékosan ringatta a fák ezüstös lombját.

— De jó szeretni! — suttogta mámorosan az asszony.

Nem tudtam felelni, mert nagyon tele volt a szívem. Csak magamhoz szorítottam puha, hűvös karját és vittem magammal boldog tanyánk felé.

Már ide látszott a fehér kőkerítés és házunk régi-módi, boltíves kapuja. Csak úgy félvállról sütött oda a hold, az egyik kapufélfát megvilágította, a másikra pedig furcsa, ijesztő árnyékot rajzolt. Gyermekkoromban kísérgetnek néztem volna.

Zsebembe nyultam, elővettem a kapukulcsot, de az árnyék — ott a kapufélfá mellett — megmozdult és kilépett belőle egy fekete lovak.

— Ki az? Mit akar? — kérdeztem.

Semmi válasz. Torkomat összeszorította a rémület. Tágrameredt szemmel néztem az árnyalakat. Mellettem reszketett az asszony. Nagy nehezen összeszedtem magamat és újra rákiáltottam:

— Nos mi lesz? Feleljen, az Istenre kérem!

Mélységes csend felelt remegő hangomra és a fekete lovak nesztelen léptekkel jött felénk. Hórihorgos ember volt. Vállról fekete köpeny hullott alá. Hóna alatt fekete hegedűt szorongatott.

Megállott előttünk, félszegen meghajolt és megszólalt. Hangja olyan volt, mintha valami távoli hang visszhangja volna.

— Én a boldogok hegedűse vagyok. Járom a világot és megállok minden szerelmes párnál. Most önökön van sor! Mit óhajtanak? Tudok szép elégiákat, szerenádokat, bűbajos románcokat. Nem kérek érte sokat, csak néhány hitvány garast.

— Hallgassák meg, uram, a játékomat! — folytatta. — Nem bánják meg! Hiszen a virág elszárad, a szerelmes sorok megfakulnak, de a dal mélyen szánt a szívbe. Megremegetti még akkor is, amikor már réges-régen elszállt a szerelem belőle.

Az asszony boldogan tapsolt.

— Ó, uram, játsszon nekünk is! Valami szépet! Mámorosat! — kérlelte édes, behízelt hangján.

És a koldus hegedűjén felcsendült a dal. Édesen, lágyan kezdődött, azután forró épedéssé változott, majd kétségbeesett zokogásba fulladt.

Megbűvölten hallgattuk. Lázasan dobogott a szívünk. Behunytuk a szemünket és úgy éreztük, hogy nem is a hegedűs játszik, hanem a saját mámoros, szerelmes lelkünk.

— Mi a címe ennek a dalnak? — kérdezte az asszony.

— Schubert: Barcarola — szólt a hegedűs és pár accorddal befejezte a dalt.

Gépiesen zsebembe nyultam és odadoztam neki néhány pénzdarabot.

Profán csörrenés és szétfoszlott a varázslat. Mire magamhoz tértem, a hegedűs már nem volt sehol.

— Ugyan mit jelent életünkben egy dal? Egy szerelmes dal, amelyet szerelmes szívvel hallgattunk végig?

Szívünkbe markol. Könyveket csal a szemünkbe. Önfeledten utánadudoljuk. Napokig, hetekig fülünkbe zsong, azután észrevétlenül elillan. Néma lesz az ajkunk, üres a szívünk s fülünkbe nem cseng többé a szerelmes muzsika . . .

Jön a gondok sűrű halotti leple. Betakarja a mulat. Azt hisszük, minden érzés kihalt már a szívünk ből és mindörökre feledve a dal . . .

Multak az évek. Megszokás lépett a mámor helyébe és forró szerelmünk lassan kihűlt. Elváltunk, harag nélkül, könnyek közt mosolyogva, mint két jóbarát.

Az asszony elment. Hová? Kivel? Nem tudom. Nem is gondoltam rá többé, mert nagy fordulat állott be életemben.

Megházasodtam. Gondos családapá lettem. Jámor igavonó, testben-lélekben nyárspolgár. Soha, még álmaimban sem látogattam meg a mult.

Egyszer azonban mégis hallanom kellett régi kedvesemről. Egy régi barátom beszélt róla:

Állítólag jól megy a sora. Az ura gazdag bankár . . .

— Többet én sem tudok róla, — mondta barátom. — De az valószínű, hogy téged már régen elfelejtett.

— Annál jobb . . . — mondtam és más témára térünk át.

*

E beszélgetés után pár nap múlva egyedül tartottam hazafelé. Családom a tengerparton nyaralt. Elgondolkozva mentem a holdfényes úton. Bódítóan illatoztak a kertek, kéjesen ringatóztak a fák és a könnyű nyáréji szellő eszembe juttatta azt a régi szerelmes éjszakát . . .

Mintegy varázsszóra feltámadt bennem a mult és boldogan adtam át magamat az emlékezésnek. De hirtelen megtorpantam. A fekete hegedűs állott előttem. Közeleddel felém és én ugyanazzal a rémülettel néztem, mint azon a régmúlt éjszakán. Most is fekete köpenyt viselt, de kissé meggörnyedt a válla és a holdfénynél láttam, hogy kopott már a régi hegedű.

Elémlépett. Félszegen meghajolt és megszólalt furcsa, idegenszerű hangján:

— Én a magános emberek vigasztalója vagyok. Járom a világot és megállok mindenkinél, aki egymaga baktat az úton . . . Hiszen aki egyedül van, annak jólesik a muzsika, mert a dal szavára felnyílnak lelkünkben a lezárt, pókhálós kapuk és elénk tárul az édes, verőfényes mult.

— Hadd játsszak valamit, uram, csak pár garas az ára!

— Nos nem bánom, — feleltem. — Játssza el Schubert-től a Barcarolát.

— A Barcarolát? Nem lehet, uram. A Barcarola meghalt, — felelt a hegedűs.

— Mit beszél? Meghalt? — kérdeztem és mosolyogtam szegény bolondon.

— Ne nevéssen ki, uram! Nem vagyok én bolond. Amit az imént mondtam, szintiszta igazság. Külön élete van minden dalnak. Ujjászületik minden szerelmes szívben és meghal, ha elszállt a szerelem. A Barcarola nincsen többé, az ön számára meghalt!

— De játszhatnék talán valami mást, Toselli szerenádját, vagy valami tüzes tarantellát . . . — ajánlotta nevetve a muzsikus.

Először összeborzongtam, azután elöntött a méreg. Félrugtam a hegedűst, mint valami útszéli kutyát.

*

Ettől a naptól fogva, hogy, hogy nem, folyton az asszony járt az eszemben és szakadatlanul fülembe csengett a Barcarola néhány accordja.

Pár nap múlva a véletlen újra összehozott régi barátommal. Úgyesen hajdani szerelmemre tereltem a szót:

— Jó, hogy említet, — mondta barátom. — Éppen a napokban hallottam róla. Elborult az elméje. Naphosszat valami dalt énekel. Ha jól emlékszem, Schuberttől, a Barcarolát . . .

Franciából fordította:

K. Lányi Piroska

NÁDOR CIPŐSZALON

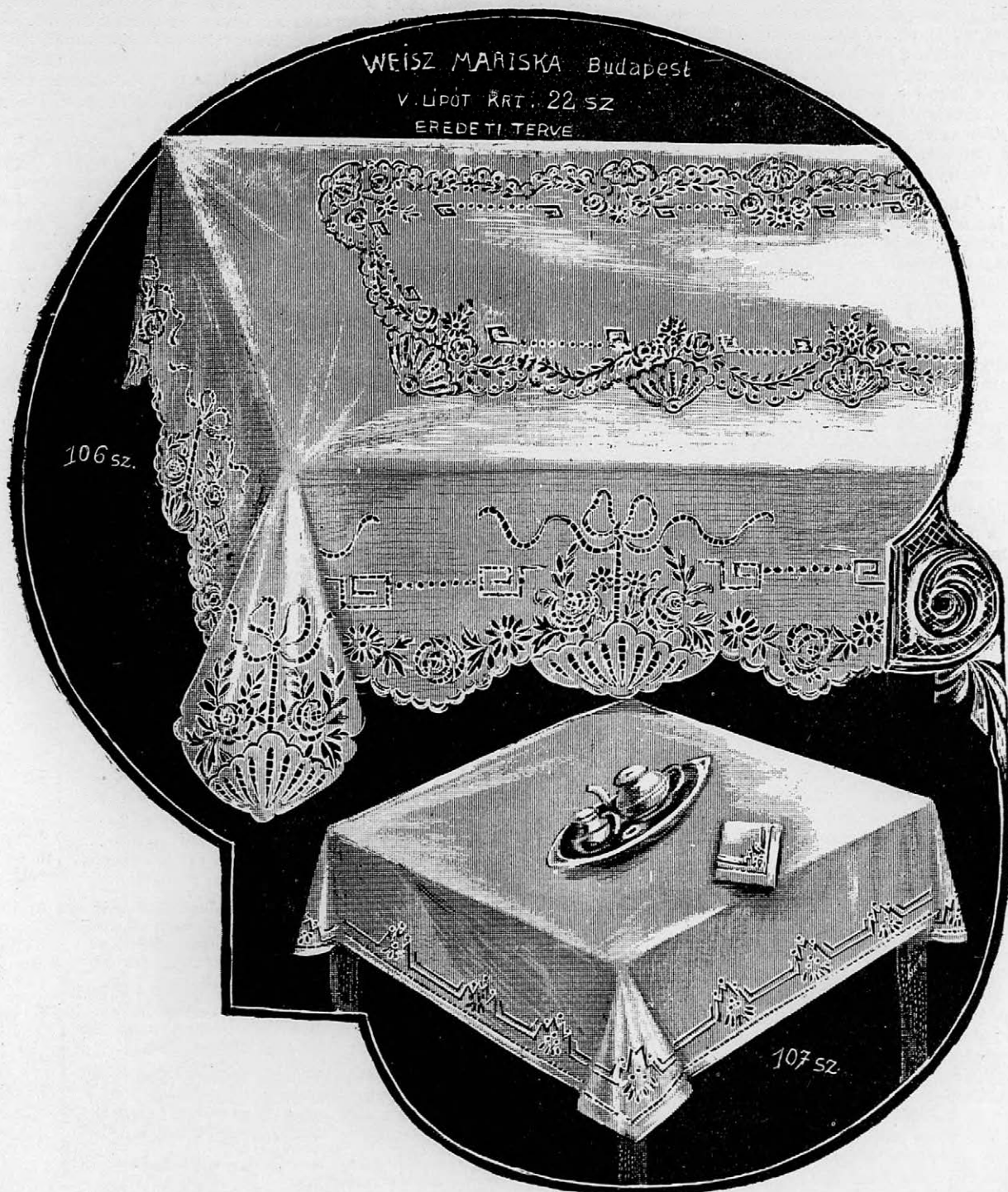
BUDAPEST, V., NÁDOR U. 13.

Női- és úri divatcipőkülönlegességek, estélyi

cipők, díszmagyarcsizmák. — Orthopédia.

Vidékre mérték beküldése után is szállítunk.

ELŐFIZETŐKNEK KEDVEZMÉNY.

VAMPYR PORSZÍVÓ A HÁZIASSZONYOK KEDVENCE

Paplant, matracot,
ruhányos ágybetétet a legjobb ki-
telben és a legolcsóbban készít

GÖBBÖS GÁBOR ágyneműkészítő
BUDAPEST, I. KORONAŐR UCCA 8. SZ.
Krisztina tér mellett

RUHASZAKADÁS

művészi mőtömése, harisnyák művészi javítása **Dr. KASSAINÉ**
iparművészeti műhelyében, VII., Lövölde tér 1. Tel.: J. 395-34.

Hull a levél...

Megrezzen az ághegyen és csendesen kalimpál lefelé. Az ős mosolyog. Jóságos arcán melancholikus bánat. Ül a hegyen, lábát szótlanul lógatja s ahogy végigtekint a fák aranybarna koronáján, emeli száraz ujját, megérinti lassan s lehull a költöző falevél. Az avarba. Vissza, a földbe, amelyből vétetett. Vissza, a végtelenségbe, ahonnan jött, az élet nagy körforgásába, melynek egy örökké rezgő atóma. Visszatér szegényke az Isten ölébe, mint az Úr kicsi, hazatérő gyermeke.

... Ahogy mi is visszatérünk mindnyájan, mi, emberek, jók és rosszak, nevetők és sírók, alkotók és tékozlók, mi, szegény, küzdő emberek, kik vagyunk por és hamu, ugyancsak örökké rezgő atómái a végtelen Világéletnek, melynek hajtőereje az anyagba rejtőzött isteni lehelet...

Igen, elmúlunk, mint az a falevél, mely most az avarra koppan, mint valami halk és szelíd gondolat. Milyen csendes és békeséges az elmúlása! Didereg még szegényke a porban, aztán elszáll a lelke és ott marad élettelen vázácskája, mely tavasztól-őszig fürdött a fényben s remegett a szélben. Napsugár volt a kenyere s harmat volt az itala, aminthogy mi is napsugárral élünk és isszuk szenvedő lelkünk könnyharmatát. Levált szegény az ágról, ahogy mi is leválunk az Élet fájáról, mikor a nagy Október megérinti láthatatlan ujjával fáradt szívünket. És ugyanezzel a szelíd mosolyával hív minket is az enyészet, mely nem is enyészet, hanem örökéletű törvény, a halál vegyifolyamatain keresztül diadalmaskodó Föltámadás!

Mert az anyag halhatatlan, el nem pusztul, csak *minőségileg* átalakul. Az ember sem, csak elomló teste alkotó-részeire bomlik s a Világélet őslombikjában vegyileg átváltozva, oldott állapotban vándorol a föld ereiben, a vénákon vissza, a Világuszívbe, mint elhasznált vér, hogy ott ismét megtelítődjék piros sejtrel, vagy más vegyi viszonylatba kerülve, járja örök körforgását, a soha meg nem szűnő cirkulációt, mely a világelet vérkeringését képezi. Nagy és szépséges titok! Ó, nem titok ez, hanem a legmegrendítőbb valóság, nem misztérium, hanem egy összetett életfolyamat, egy, az ezer vegyi kapcsolódás folytán előálló, óriási reakció, melynek a törvényszerűségénél csak zseniális egyszerűsége nagyszerűbb: Élet és halál! Örök ellentét, ám mégis *egy*, mert nincs halál, csak élet, az *aeterna vita*, a halhatatlan élet, mely a halálban is folytatódik, sőt a halálon keresztül nyer igazolást, befejezést, egyben új életformát is, noha ez sem új, csak a törvényszerűsége, az összetételek és rezgési mennyiségek folytonos ismétlődése bizonyos kémiai rendszerben, a világidős életváltozatok homályos alfája és fénylő ome-gája közt. A vonal sem hal meg. Sőt még az árnyék is halhatatlan! Mert *volt* a térben és síkban s így *nem veszhet el*: a Mult spirituális Pantheonjában minden, de minden megmarad, mint láthatatlan kép, jegy, szám, hieroglypha. Nagy és milliommódmásodpernyi pontossággal működő öntudat kormányozza a Világéletet. ok és okozat egymásból folyik egy végtelen szalagon, mely indul a Teremtés műhelyéből s visszatér a Teremtés műhelyébe. A nagy *perpetuum mobile*!

Ne félj hát, kicsi falevél, és te se félj a haláltól, falevél egysorsú testvére, ó, ember! Csak a tudat nehéz és fájdalmas, hogy meg kell halnod, de maga a halál anyagba zárt lelked fölszabadulását jelenti. Csak az a pillanat nehéz, amikor megrezzen az ág... De lám, a Természet előkészít mindent bölcsen és időszerűen! A falevél tavaszi zsenge világozóld színe sötétzöldbe, majd lassan aranybarnába hajlik, aztán meg bronzszínbe hervad; az ember haja pedig a gyermekkor aranyszőke színéből a barnán át ezüstbe szürkül, aztán szép lassan kifehéredik, mintha jelképezni akarná, milyen színűnek kell lennie annak a bennünkklakozó Valakinek, hogy méltó lehessen a halálra. Arany és fehér, ezek a halálnak nevezett új élet színei és nem a fekete. A fekete a sír, a nagy lombik mélye, hol az időkből átcserelődünk; az a kapu,

amelyen átsodródik a falevél és az ember és minden, ami e Földön van, hogy vajudó öntudatlansága után továbbélje új testi és lelki életét. Nagy és dönthetetlen hatalmú östörvény szabályozza az anyag és a lélek sorsát, szabja meg fejlődési fázisait, irányítja működési vonalát és írja elő a fizikai és a pszichikai világ tételes rendszerei szerint örök rendeltetésünket. Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében, aki nem azért adott nekünk életet, hogy meghaljunk, hanem azért, hogy éljünk. Az élet a teremtő munkát és a lelki tökéletesedést jelenti. A halál az új élet küszöbe. Egy-egy csavara vagyunk a világgépezetnek és a csavarnak működnie kell. Igen, halhatatlan csavarok vagyunk s élni fogunk mindörökké, csak új köntöst, új alakot, új arcot, új színt és új életlehetőségeket kapunk és cserélünk. Ne félj, kicsi falevél, én árva testvérem, pihenj az avarban nyugodtan, mert az a rézfakó avar az Isten öle, aminthogy Isten keble az a sír is, hol majd megpihen az én fáradt szívem is, ki rólad, árva falevél, e nekrológot írtam...

DIVAT-HUMOR

A DIVAT KÖLTÉSZETE

Írja: HESZ FERENC

Simon Judit

Simon zsidóéknál minden esztendőbe'
Rövidebb a szoknya a lányok körébe.
Egyre rövidebb lesz — alig-alig rófnyi,
Szegény kicsi szoknyák nem tudnak megnőni.

Simon Judit haja kincs-arannyal ér fel
Tündök ki nézi: ezt levágni mér'kell?!
De csattog az olló és működik nagyba'
Ördög bujjon ebbe a bubis-divatba!

Hét országra szóló szép haját lenyírta,
De könnyeit érte, tán még el se sírta,
Újabb divat jött és haján újra vágna,
Az áldóját ennek az eton-újra!

Bepillant most Judit a borbély tükrébe:
Kopasz fejet kapott szép haja helyébe...
„Kellene mér, kéne?” szól szava lelkének
S rossz a simítása fején a kezének.

Rövidebb a haja szoknyájánál most már
S szól az apja: Judit, ej de megváltoztál!
Hogy adjalak férjhez ily kopaszon téged?!
De Judit jó pénzért kapott mégis férjet.

A férj-jelölt így szólt: Ha rövid a hajzat,
Toldd meg a hozományt, gazdag bankár fajzat!
És jó Simon tata (mit tehetett?) másnap
Hozomány fölébe, kis ráadást rácsap.

Megtörtént a lakzi és már jó előre
Készüldni kezdtek a keresztelőre.
S hogy eljött ideje a várua-várt napnak
Simon zsidóéknál keresztelőt csapnak.

Simon zsidó rágyujt egy nagy havannára
Az alól pislantgat a kis unokára.
Az apa is boldog és karjába kapja
Az Adolffkát, aki — „szakasztott az apja”.

Most bejön az anyja, Judit és felveszi
A gyermeket, aki az anyját keresi.
Hol apjára pislant, hol anyjára bámul,
De látszik nem jut ki a nagy dilemmából.

És mialatt apja frizuráját lesi
Anyja eton-haját is szemügyre veszi...
De hiába nézi, szegény, nem tudhatja,
Hogy melyik az anyja és melyik az atyja.
Asz-pasz, egyforma a szülők frizurája...
— Ez a Simon Judit szomorú nótája!

A meg nem értett asszony

Válasz Bozzay Margitnak

A kedves és szellemes Bozzay Margit annyi mindent juttatott eszembe kis elmefuttatásával, hogy nem tudom megállani most már szó nélkül én sem.

Bocsásson meg nekem a szingazdag novelláiból ösmert bájos és fiatal kolléga, ha azt mondom, hogy életfilozófiája még kiforratlan és hogy — az asszonyokat igen kevésbé ösmeri. Ez — természetesen kiváló

Celle! . . .” „Mit bánom én, hogy okos vagy, légy szomorú és szép!” Pedig Baudelairenél nem lehet kétségbevonni, hogy minden eszköze megvolt ahhoz, hogy egy finom és okos asszonyt megértsen. De ő épp az „értést”, a megértést akarta sutba dobni, ha az asszonyával volt. „Légy szomorú” — vagyis méléző — hangosság és vígság nélkül való, mert a bánat mindig nemesebb, misztikusabb, mint az öröm —, és légy szép. Ebben a két verssorban benne van az is, hogy ne beszélj sokat, főleg magadról, vagy másokról, legfeljebb rólam beszélhetsz, persze magasztalva, anélkül, hogy közönséges hizelgő

írói kvalitásait nem gyengíti egy jottányit sem — ez az Ön ifjúsága, kérem szeretettel, ennek tessék örülni. De minthogy éppen ezért nem akarom, hogy úgy Ön, mint társai az ifjúság tapasztalatlanságában abban is magyarok legyenek, hogy a saját kárukon tanuljanak, kérem mindazokat, akiknek szükségük van reá, szívleljék meg egy kissé az én megfigyeléseimet is.

Meg nem értett asszony mindig volt és mindig lesz. Egyszerűen azért, mert a férfiak legnagyobb része únja azt az asszonyt, aki meg akarja vele magát értetni. A „Fleurs du mal” egyik versében írja Baudelaire: Que in importe que tu sois sage, Soi triste et soi

légy. Mert én költő vagyok és férfi, kétszeres hódolat illet. Te érts meg engem, mert te azért vagy, hogy engem felfogj. A te szíved és agyad, hogy engem megérezzen és értsen, a szépséged, hogy az én vágyaimat felébressze és kielégítse. A te eszed arra való, hogy engem befogadjon s nem arra, hogy engem elkápráztasson.

Az asszony meg nem értésében különben is a zseni vezet és nem a nyárspolgár. Viszont a zseninek van nagyobb szüksége rá, hogy a saját egyéniségével teljesen betöltsön egy asszonyt, annyira, hogy az asszony csak halk kíséret a férfi szólójához.

Anatole France a Vörös Liliomban ezt mondhatja a nagy szobrálással: „Szép vagy és okos. De minden alázatos elédborulásom dacára meg kell mondanom, hogy én alkottalak és alakítottalak ilyené. S hogy a te tartalmad én vagyok!”

Korunk nagy hőse, századunk Napoleonja: Mussolini már brutálisan kijelenti:

... egy szép és szellemes nővel olykor együtt lenni, testi és lelki fürdő. De azután irgalmatlanul vissza kell lökni őket oda, ahová valók.” És ő ezt meg is tartja. Csáládja Milánóban él és ő Rómában. Csak karácsonykor, husvétkor és a nyári szünidőben tölt velük pár rövid napot.

Tehát leszögezhetjük: minél hatalmasabb egyéniség a férfi, annál nagyobb súllyal nehezedik rá a megértése az asszonyra, ellenben az asszony megértése ugyanilyen mértékben szorúl háttérbe. Ha pedig mindketten zsenik, akkor annak a házasságnak hamarosan bealkonyul. Mert két juhász sok egy csárdában.

És ugyanígy a polgári, sőt nyárspolgári házasságok asszonya is háromnegyedrészt meg nem értett. Tessék csak elolvasni a mi kedves lapunk „tanácsot kérnek” rovatát és a nagy napilapok szerkesztői üzeneteit. Egyáltalán kevés örvendetest látunk belőle. És a gyógy mód nem oly egyszerű. Tessék elválni és kenyeret keresni! Ma? Mikor mérnökök, orvosok és ügyvédek áhitozzák a villamoskalauz szerény babérait? Még ha tanítónői diplomája van, sem boldogul protekció nélkül. Nyelv- és zenetanítás a b)-listás tanyerők folytán oly nyomorult kereset, hogy beszélni sem érdemes róla. A kézimunkát nem fizetik. És ez az ügy anyagi oldala. A családi élet csődjé, a gyermekkérdés nem számít? A lányok még csak jól megvannak az anyjuk mellett, de a fiúk! Az apa nem tud nevelni és az apák nem is értik meg soha a fiaikat és itt lesz újra nélkülözhetetlen a családanya, — ez az aranyhíd az apák és fiúk között. Csak pár példa hamarjában, a Goethe, Böcklin s a mi nagy Petőfink esete, mikor az apák csökönységé útját állta, az anya megértése pedig elősegítette a zseni fejlődését. Az anyáknak szakad meg a szívéük, mikor a fiú kilép az ösmeretlen, gonosz nagyvilágba, az apa csak a bizonytalan jövőre gondol és a kiadásokra, — mégis az anya van készen az áldozatra hamarabb. Mert az asszony, a meg nem értett, csak értő, — a meg nem hallgatott, csak meghallgató, azért mindig előbb-utóbb diadalmaskodik, mert keresztülviszi az akaratát.

A zseniket is az anyáknak köszöni a világ és nem az apáknak.

Az asszonyoknak a helyükön kell maradni, amíg csak lehetséges, különösen, ha anyák. Bele kell nyugodnunk, hogy elsősorban nem az a fontos, hogy minket értsenek, hanem hogy mi értsük meg a párunkat és értessük meg velük a fiaikat.

Ami a „harmadik” szerepét illeti e kérdés alkalmával, úgy tapasztaltam, hogy a „harmadik” mindig akkor jön, mikor a házassági dráma elérkezik az utolsó előtti nagy jelenethez. Mert a „harmadik” az eddig fennállt megértést nem tudja meg nem értéssé változtatni, csak a hűséget hűtlenséggé.

A másik esetben akkor jön, mikor az asszony már torkig van, mikor elveszti a türelmét, mikor a harmadik X felé közeledik és vad lázzal és lázadó idegekkel reméli, hogy még mindent előlről kezdhet, hogy nincs késő, hogy még fiatal és friss a küzdelemre. Akkor szokott jönni a harmadik. Így láttam az életben és így láttam az életről készült nagyszerű rajzból, ami Galsworthy kezéből került ki: „A Menekülő Asszonyból” is. És nagyon ritkán szerencsés az elindulás akár a harmadikkal, akár egyedül, — legfeljebb a gyermektelenség esetén. Minél érzékenyebb, finomabb, szerényebb az asszony, annál keservesebb pláne, ha kenyérekereetre nem utalva. A munka nem teher az öntudatos lénynek, de a környezet, a felettesek, — ahol újra és újra rosszindulattal, kizsákmányoló szándékkal (félre-

értések elkerülése végett egy automom sem szocialista) és örökös „meg nem értéssel” találkozok. A kenyérekereket halálos küzdelem, s ha minden nyoma testünk meglátszanék, tele lennénk sebhelyekkel. Más az eset, ha nincs módunkban elkerülni. Akkor legyünk erősek és vállaljuk, különösen, ha gyermek sincs, akinek testi-leki jólétét nincs jogunkban bizonytalan sorsnak kitenni. De a gyermekért bizony tűrni és áldozni kell. Mint ahogy túrtak és áldoztak az anyáink miértünk.

Mert a boldog házasság nem azon alapszik, hogy megértenek-e minket, hanem, hogy mi megértjük-e a férjünket, a gyermekeinket, felelősségünk egész óriási súlyát.

„Az asszony szerepe: szeretni és szolgálni” mondja D'Annunzio-Effrena — Duse-Foscarinának a „Tűz”-ben.

Az asszony szerepe kicsiben az Úristené. Értjük mi őt? Nem. De boldogít bennünket igazsága, jósága és szeretete által. Nagyobb boldogság adni a boldogságot, mint kapni.

Angelotti Mária.

~ *Írték Bélanah, a Magyar Uriasszonyok Lapja főszerkesztőjének ajánlva* ~

Este van már...

szövegét írta: Thomée József

zenéjét szerelte: Teghze Gerber Miklós

Ének

Zassan, érzéssel

Op. 29

Pongóira

Es - te van már kis fa - lum ha - rang - ja, fa - jó szí vem hív - ja,

hi - vo - gat - ja. Nem is tu - dom, én csak bü - vös ál - lom, o - lyan messze esett tőlem,

hírt sem tudnék ott fe - lö - lem, f - m - ő - ta boty - gó u - tain já - rom!

II.

Azt se tudom, már mióta várok,
Elhervadtak rózsák, gyöngyvirágok,
Orgona se nyíl a kis falunkba.
Miért nyílna, hisz azóta
Füles ott a magyar nóta,
Síri csönd ül este a fonóba...

III.

Hanem egyszer, újra tavasz zsendül,
Hazamegyünk mind az idegenből,
Kinyílik a gyöngyvirág, a rózsza,
Elkotródnak az oláhok,
Parázsszemű székely lányok
Csókos ajkán szól a magyar nóta...

KOMÉDIA

Kedves Barátom!

Valami olyan banalitás jutott az eszembe, mikor e heti levelem írásához tollat ragadtam, hogy szinte röstellem papírra vetni. De van Brunetièrenek, a nagy francia esztétikusnak egy mondása, amelyet sikerrel tarthat maga elé pajzsul az ember, ha közhelybe botlik. És pedig az, hogy a banalitás nem veszít az értékéből azért, mert únos-úntalan emlegetik, föltéve, hogy a közhely magva egészséges és hogy valami igazságot fejez ki. Hányszor mondjuk, hogy az élet nem egyéb, mint egy nagy, bolondos farsangi mulatság, álarcosbál, amelyen senki sem mutatja az igazi ábrázatát és csak akkor képpediünk el, amikor lehullanak a maszkok. Hányszor ismétéljük, hogy az emberek nem a valódi képüket hordozzák körül a külvilágban. Hogy színlelt arcjátékkal, hanghordozással, gesztusokkal tévesztik meg egymást. Hogy mikor a részvét csellóján rezgetetik a szívbemarkoló hangokat, akkor üres a lelkiük és hazug a szó, ami „fogaiik sövényén“ keresztül hatol. Hogy mikor alázatos mosollyal közelednek felénk, legtöbbször az irigységet és rosszakaratot leplezik vagy mikor handa-bandázó fölényességgel akarnak elvakítani, nem más ez a mozdulat, mint a raffinált szélhámos cirkuszi mutatványja, amellyel szemben sohasem árt meg a legnagyobbokú óvatosság.

És még sok-sok változatát sorolhatnám fel az álarcás megtévesztésnek, amit az utóbbi idők gazdag bűnkronikája bőséges szenzációval tár a közönség elé. Hányszor olvasunk és hallunk fiatalemberekről, akik tegnap a félelmetes, gáncsnélküli lovag páncéljában álltak ki a vívóterem porondjára vagy valamelyik pestkörüli erdő tisztására, hogy karddal és pisztollyal torolják meg az állítólagos becsületükön esett sérelmet — és hányszor derül ki az ilyen lovagokról, hogy tulajdonképpen a társadalom épületének legsötétebb zugában bujkálnak, bünt bűnre halmozva. Ha végig kitapogatjuk ennek az egyre jobban elharapozó jelenségnek egyes fázisait, megint csak ahhoz a végokhoz jutunk el, amiről már annyit beszélgettünk: a nagyzási mániához. A mi társadalmunk valahogy úgy van berendezve, hogy a legtöbb ember mintha szégyelné a maga származását, mesterségét, hivatását, szociális helyzetét és mindenáron többnek akar látszani. Az egész vonalon valami előkelőségi düh szimptomái mutatkoznak, kezdve a címkórságtól és végezve azon a ponton, ahol a házmesterné nagyságának és a kereskedősegéd legáltalább is dzsentrinek bámúltatja magát.

Szeretném, ha egy kis kérését tennél velem a pesti kávéházakban, a korzón vagy a színházban: Nézd csak azt a nyegle, útott pofájú alakot, hetykén félrebillentett cigarettával a szájában, amint nagyképpel és nagyhangon beszél emberekről és dolgokról. Azt hinned, a szellemnek és a tudásnak olyan reprezentatív férfa, akinél csak idő kérdése, hogy valami nagyot és jelentőset hoz létre. Ha irodalomról van szó, fitymáló modorban, halálos ridegséggel szólja le legelső értékeinket, ugyanakkor nem feledkezve meg róla, hogy állítólagos párbeszédeteket citáljon, amelyek közte és valamely közismert ember közt folytak le, gondosan aláhúzva azokat a passzusokat, amelyekből kiderül, hogy az illető közéleti nagysággal ő pertu-viszonyban van. Nos, ez a fickó se nem író, se nem művész, se még csak szürke lateiner vagy hivatalnok sem, hanem az ügynöki karnak egy kevésbé tiszteletreméltó tagja, aki az állandó munka fölös nyugét alkalmi üzletek ügyes kiszélesítésével és nyélbeütésével rázza le. Nem tudok hamárjában illő nevet adni ennek a típusnak, aki akkor is kínos és kellemetlen, ha valamely komoly foglalkozási osztályhoz tartozik, mert nem a mestersége teszi azzá a silány figurává, aki, hanem a lelke törpeisége, a szellemi nyomoréksága, az erkölcsi zuhlottsége.

Ezt a típust látod, sajnos, a társaságok legdisztin-

váltabb találkozóhelyein, ezt látod a legmakacsabb és legtapadóbb szívóssággal nyüzsögni a nyilvános eseményeknél és ennek a kihívó, hivalkodó, tüntetően hangos típusnak van látszólag a legnagyobb sikere a nők társaságában. A komolyság, a tisztesség, a jó modor nem bírja a harcot velük, mert eszközeiben válogatósabb és a mérsékelt harcmodornak mindig alul kell maradnia a durva sztratégival szemben. — ezek a ficsurok pedig kíméletlen brutalitással dolgoznak, bizva az emberek megfélemlíthetőségében vagy — nemtörődömségében. Igen, ez a két akaratlan szövetése van a nyegléknek, a törtetőknak, az álarcos senkiknek: a társadalomnak az az általános gyöngesége, hogy terrorizáltatni hagyja magát és az a még bűnösebb gyöngesége, ami a közömbösségben nyilvánul meg. A megfélemlítést szédítő tempóban, a hamis látszatok mesteri skálájának harcbavételével érik el, számítva az emberek jóindulatára és hiszékenységére. A közöny annak a szomorú elernyedésnek a jele, amely a jobb társadalmát ejti hatalmába, abból a princípiumból indulva ki, hogy „ezek ellen úgysem lehet semmit se tenni“, hát futni hagyják őket. Futni és — diadalmaskodni. S azzal vigasztalódnak, hogy „a végén úgyis kiderül minden“.

Valóban, kiderül. Nincs az a hangos álarcos bál, aminek egyszer vége ne szakadna. Ha nem „kivilágos kivirradatkor“, hát fényes nappal, déli harangzó mellett. És micsoda szégyenkezés fojtogatja a hiszékenyeket, az elbűvölteket, a becsapottakat, amikor a párbajozó hős nyakán ott feszül a büntetőparagrafus hurokja és hogyan jönnek utólagos bölcsességeikkel a közömbösök, mondván: „hiszen mi ezt előre tudtuk!“ Tudták, de nem figyelmeztettek senkit, hogy óvakodjék az álarcástól. És én vagyok olyan igazságszerető, hogy az igazsáért még a barátságot is feláldozom, s azt merem mondani: nem jó barát az, aki meghagy engem a tévedésben, és csak jöjjön és rázza fel a kábulatomból, még annak az árán is, hogy keserű szemrehányásokat kap tőlem, mert végül mégis csak én fogom belátni, hogy neki volt igaza és hogy az én javamat szolgálta, mikor az én szememről a hályogot és az álarcos ember képéről az álarcot leszedte.

Ebben, ami földult társadalmunkban, amelyet féltékenység, címkórság, irigykedés, könnyű sikerek hajszolása, önzés, meghunyászkodás, nagyképszerűség egyformán szaggat és nyomorít, azt a régi, kómikussá torzított fejedelmi szólásmódot kell valóra váltani, amely így hangzik: Hulljon le a lepel! Igen, hulljon le a lepel mindenkiről, aki nem a maga ruhájában jár, hanem köcsönkért jelmezt ölt magára. És hulljon le minden álarc! Aki magától nem veti le, arról bizony kíméletlen kézzel le kell szedni. Mert ha nem szedjük le mi, ők szednek rá minket.

Nyílt arccal ezt akartam elmondani neked az álarcásokról s te, kedves barátom, bizonyára egy véleményen vagy velem. Inkább az őszinte arcátlanság, mint az álarcos pímaszkodás! Amabban még mindig van stílus, — emebben csak a hitvány kóklerség aratja könnyű diadalait. A kóklernek pedig már a ligeti varstli primitív közönsége előtt is elvesztették a hitelüket.

Baráti szeretettel köszönt híved

Eugenius.

Az
Erzsébet Sósfürdő
egész télen át nyitva marad
Pensioárok: lakás és háromszori étkezéssel naponta
7 pengőtől 9 pengőig

A társaságból

Halló... Kezít csokolom... Milyent? Amilyet nem én agyalok ki? ... Ezt a súlyos vádat a legkomolyabban elhárítom magamról és ezután hitelen okmányokkal, illetve élő tanukkal fogom bebizonyítani a leadott kis pletykák hitelességét. Úgy-e, többé nem kételkedik? Nos, kezdek?

Egy belvárosi üzletbe betért egy amolyan lipótvárosi főtanácsosné.

— Kérem, szeretném azt a cuki kis ruhát megvásárolni, amelyik a kirakatban van.

— A kirakatban? — csodálkozott a kereskedő.

— Tévedés lehet, méltóságos Asszony, mi nem árulunk ruhát...

— Dehogynem. Azt a kedves lilaszínű selyem stílusruhát gondolom, amelyik tele van gyöngydiszítéssel...

— Vagy úgy! De hiszen az kérem, egy selyem lámpaernyő!...

És most közlöm híreimet.

A margitszigeti élet egy újabb sporttal lesz élénkebb. A Margitsziget felső csúcán, a galamlovók telepe végén, lovas pólópálya épült fel. A póló klub elnökévé Rakovszky Ivánt, a volt belügyminisztert, választották, alelnökök lettek Ujjfalussy tábornok és Almássy Pál gróf. Erdődy Sándor grófnak a pápa a Szent Sylvester lovagrend nagykeresztjét adományozta.

A Nemzeti Szalón termeiben októberben székely kiállítás rendeznek. Ezen a tárlaton résztvesznek a Magyarországon élő székely festő- és szobrászművészek, köztük Márton Ferenc, Nagy István, Makoldy József festők és Zsákodi Csizsér János, Orbán Antal, Siklódy Lőrinc, Rápoly Lajos, stb. szobrászok.

Dr. Hlatky Istvánné, őrnagy neje, kedves előfizetőnk, Hallienba (Salzburg) utazott utónyaralásra.

Sok kedves üdvözlötet kaptunk külföldön utazó előfizetőinktől, Kelety Gyuláné Abbaziából, Moiretné Heller Hortense Semmeringről, dr. Molnár Jenőné Milanóból küldtek kedves üdvözlötet. Horváth Matild előfizetőnk „Hévízfürdő”-ről és Witkowsky Sándorné úriasszony Balatonfüredről küldtek szíves üdvözlötet a Magyar Uriasszonyok Lapja szerkesztőségének.

Most pedig bejelentem a legújabb házassági hírt: Gaamling Kamill kir. ügyéségi elnök és neje, Baja, előfizetőnk fia, Tibor, közigazgatási fogalmazó, feleségül vette Kooz Vicenciát. Szívből gratulálunk. Simon Irénke előfizetőnk és Vajás István, Szegeden, házasságot kötöttek. Sok szerencsét. Bedő Kitty kedves előfizetőnk eljegyezte Mikes Jenő vámrőszádos. Szívből gratulálunk.

Egy új színházzal lett ismét gazdagabb Budapest. A címe: Komédia. A múlt héten tartották meg a bemutatott. Egy nagyon értékes, komoly, nagytudású színész jutott ezáltal ismét színpadhoz, melyet sokáig nélkülöznie kellett. Ez a színész Ferenczy Károly, régi előfizetője lapunknak. Három kedves dallal lépett a közönség elé, s a közönség, mintha kárpótolni akarta volna hosszú évek mellőzéseért, azzal a régi, szünni nem akaró forró tapssal fogadta Ferenczy Károlyt, mint annakidején, mikor Ferenczy volt a legnépszerűbb komikus a fővárosnak. Mi is szívből gratulálunk e derék művészeknek, aki magyarságért hosszú esztendőkön keresztül tétlenségre volt kárhoztatva. Azonban hisszük, hogy új szerződése és a közönség szeretete mindenért kárpótolni fogja.

Yvette Guilbert, a híres francia dízó, október második felében Budapestre jön. A világhírű énekesnő itt szanón-estéket fog tartani.

Hangversenyhíreim még a következők: Ivogün Mária kamaraénekesnő egyetlen ária- és dalestje október

15-én, Ady-est október 23-án, Kissházy Sári ária- és dalestje november 6-án, Akom Lajos orgonaestje november 20-án, Fráter Lóránd dalestje október 15-én lesz megtartva.

Balatonkeresztur előkelő közönsége, köztük több előfizetőnk, szezonzáró jótékonycélú műsoros estélyt rendezett. A műsor szereplői közül megemlítjük dr. Atzél Ele-mérné előfizetőnk, aki hazafias, irredenta tartalmú novelláiból olvasott fel. Az író és előadót a közönség lelkes óvációval ünnepelte. Imrey Lajos művészi tárogatójátéka, Egyedy Ferencné bájos olasz dalai, amelyeket maga kísért gitárral, valamint Perbay Zoltán zongorajátéka a műsoros estélyt magam nívóra emelték. Tréfáról és a jó hangulat fokozásáról Sohár Béla gondoskodott, aki szellemes, humoros monológokat adott elő briliáns művészettel. Dr. Kettauer Gyula Fráter Lóránd-szerű hegedűjátékkal, melyet szíveshöz szóló énekkel kísért, szintén nagy sikert aratott. A mindvégig szórakoztató műsort reggeli tartó tánc követte.

Közölnöm kell Nagyságos Asszonnyal, hogy a IX. kerületi külső ferencvárosi r. kath. egyház templomépítés javára október hó 16-án délután a soroksáriúti városi elemi iskolában műsoros előadással kapcsolatban kultúr-délutánt rendeznek. A rendezés tisztét Salzmann Aurélné, kedves előfizetőnk vállalta, lelkes és fáradhatatlan munkatársai pedig Timm Lolly, Salzmann Mária, Timm Mancsi, Almássy Gusztáv, Tarr Irma, Kann Béla, Kántor Géza és Rohoska Rudolf.

Nem mulasztatom el ez alkalommal is kérni Nagyságos Asszonyt, hogy a „Zenélő órá”-t, ezt az izzig-vérig magyar darabot, a Vígsházban okvetlen nézze meg. Aztán majd még beszélünk róla.

A Városi Színház környékéről is vannak híreim. Az Opera ensemble szorgalmasan készíti elő a jövő évi műsorát, melyen a régi operákon kívül hat-nyolc újdonságot, illetőleg felújítást hoz a színház.

Vajjon egy bérléthirdetés esetén mit gondol Nagyságos Asszony, milyen lenne az érdeklődés? Ha a színház pl. harminc előadást adna bérletben, vagyis havonta 3—4-et és a földszinten jó helyen lehetne bérelni 7—8 pengőért egy hónapban? Természetesen összevágó, jó előadás, kitűnő zenekarral? (Kérek szíves hozzászólást. Szerk.)

Egyébként az operabemutatók sorát a „Tell Vilmos”-sal nyitják. November 3-án jön Saljapin, a Sevillai borbély Don Basilóját éneki és kedvéért a magánénekesek olaszul tanulják be az összekötő recitativokat. Ugy értesültem, hogy dr. Szedő Miklós, a nagyszerű operaénekes is szerepel a darabban.

Végül elmondok két kedves epizódot.

— Az Istenért, hogy vehetted el ezt a nőt feleségül — kérdi egy férfi a másiktól —. Hiszen ez a nő santa, püpos és ragyás.

— Nézd — felel a másik —, ha neked nem tetszik a feleségem, ne nézz rá. De azt kikérem magamnak, hogy az én gusztusomat is elvedd tőle...

A másikat egy járásbíró jóbarátom mesélte.

Kihallgattam a súlyos testisértéssel vádolt Grünt és megkérddeztem tőle:

— Rendben van. De miután már pofonvágtá Kohnt, miért kiáltott utána még mindenféle gorombaságot?

— Azért kérem, tekintetes Járásbíróság — válaszolt Grün —, mert meg akartam győződni, hogy nem-e sike-tült meg...

Viszontlátásra. Csokolom a kezeit.

NŐI-, FÉRFI-, BABY- ÉS GYERMEK-

**FEHÉRNEMŰ
KELENGYÉK**

VÁSZONÁRUK ÉS ASZTALNEMŰEK LEGOLCSÓBBAN
IV., Deák tér 3. szám **FENDRICH IMRÉNÉL** (Deák Ferenc u. sarok)

Írók, művészek és diplomaták orvosa

Dr. Rilke János lipcsei orvosprofesszor a bécsi orvosegyesületben előadást tartott dr. Gruby Dávid magyarországi születésű párizsi orvosról, mely nagyon sok új részletét tartalmazza a zseniális ember életének, aki egyszemélyben kutató, felfedező, feltaláló, oktató, diagnosztikus és gyakorló orvos volt s aki most, 30 évvel halála után is szinte változatlan frissességben él a párizsi előkelő világ emlékezetében.

Aki megírja egy sereg francia és nem francia, de hosszabb ideig Párizsban élt írónak, művésznek, hadvezérnek, diplomatának vagy más közéleti előkelőségnek életrajzát, — mondta dr. Rilke, — nem teheti ezt anélkül, hogy dr. Gruby Dávid orvos nevét is ne említse. Mert ez úgyszólván hozzátartozik az illetők életéhez, hiszen sok éven át kezelő-orvosa volt Lamartinének és Chopinnek, Heinenak és Georges Sandnak, Liszt Ferencnek és Daudet Alphonsenak, Olivier nagykövetnek és Mac Mahon tábornoknak, Dumas pérenek és Dumas filmsnek, Vitzthum Károly Frigyes grófnak, Thomas Ambroisenak és sok másnak.

Ez a dr. Gruby Dávid, aki világnagyságú páciensei révén saját magának is halhatatlanságot biztosított, magyarországi születésű magyar ember volt. Most szerb megszállott területen, Kiskéren született, ahol atyja földműves volt és már serdületlen fiú korában is kiütöközött belőle a későbbi eredeti ember karaktere.

Még nem volt tizennégyéves, mikor kijelentette atyjának, hogy ő nem marad Kiskéren, hanem világgá megy, hogy ember legyen belőle. Atyja nem ellenezte, ötven váltókracjárt nyomott a fiú kezébe és azt mondta neki: „nem bánom, erigy”.

Az ötven krajcár hamar elfogyott, a fiú tehát Pestre való útja közben mezei napszámomunkát vállalt, Pesten pedig egy váci uccai kifőzőben némi enni-ivalóért délben-este tányérokot mosogatni segített. A kifőzőasszony szívesen alkalmazta volna egész napra és adott volna neki fizetést is, de a Dávid fiú napközben mást csinált. Felóvakodott a közeli piarista-gimnáziumba és az első osztály aajtaja előtt kívülről hallgatta, odabent mit tanítanak, hogy ily úton-módon gyarapíthassa saját, szegényes tudását. Egyszer meglepte a gimnázium egyik tanára és mikor a pap kérdésére: — no, mit tanultál, fiam? ez hibátlanul deklinált és konjugált és a többi tantárgyból is sokat tudott. A jólelkű piarista professzor mindenekelőtt is saját felelősségére megengedte neki, hogy minden előadásban mint rendkívüli tanuló részt vehessen, azután rendes lakást és pár leckeórát szerzett neki, hogy megélhessen. Így végezte a gimnáziumot és tett érettségit is Gruby Dávid, érettségi után pedig orvostant hallgatott és Pestről Bécsbe került, ahol 1839 március hó 18-án, huszonkilencéves korában doktorrá promováltatott.

A fiatal magyar orvos csakhamar oly kitűnő nevet szerzett magának, különösen a dermatologia és az összehasonlító bonctan terén, hogy a bécsi egyetem tanácsa rendkívüli tanárnak hitta meg, de Gruby nem fogadta el, hanem Londonba, majd innen Párizsba ment, ahol anatómiai laboratóriumot nyitott. Ő, a magyar ember, volt Franciaországban az első, aki mikroszkópiai képeket fotografiai úton állított elő, és ugyancsak ő volt a ragadós bőrbetegségekről szóló theoria igazi megteremtője.

De nemcsak mint theoretikus, hanem mint gyakorló orvos is a legkiválóbbak egyike volt és különösen diagnosztikusnak mondták szinte csalahatatlannak. Így például, mikor Heine betegeskedni kezdett, minden kezelőorvosa csak szembajnt konstatált, de Gruby, jóllehet orvoskollégái kinevették, tabest állapotított meg és a költő betegségének későbbi folyamata a magyar orvos diagnózisát bizonyította helyesnek. Két jóízű mondása is maradt fenn Grubynak Heineval való

érintkezéséről. Gruby egyszer megvigasztalta Heinét, hogy tabessel is élélhet még jó sokáig és hozzátette: de ezt csak önnem mondom meg, felesége előtt elhallgatom . . . másik jóízű mondása pedig az, hogy Gruby ösmervén Heine ellenszenvét Scribe-el szemben, Heine ama váratlan kérdésére, hogy: tud-e fütyülni, doktor úr? ez azt felelte: tudok, de sajnos nem annyira, hogy Scribe darabjait kellőleg kifütyülhessem.

Az idősb Dumas rendkívül kedvelte Grubyt és maga a nagy regényíró mesélte nevetve, milyen eredeti módon gyógyította ki őt egy alkalommal az ő magyar háziorvosa. Emésztési zavarokról panaszkodott neki és Gruby ráparancsolt, hogy reggel hat óraker menjen el hazulról, vegyen a sarki kofánál három almát és az elsőt az Arc de tromphenál fogyassza el, a másodikat a Quai d'Orsay-n, a harmadikat a Place de Madelaine közepén, csak azután menjen haza és fogjon hozzá a munkához, de az utat oda és vissza gyalog tegye meg. Két hét múlva csakugyan egészséges voltam, mint a makk, mesélte kacagva az öreg Dumas. Ilyen furfangos módon kényszerített rá, hogy sokat gyalogoljak és ezzel gyógyított ki bajomból.

Mac Mahon tábornok rendkívül kedvelte, az írók és a művészek pedig azért is nagyon szerették, mert Gruby sohasem kért honoráriumot, sohasem küldött számlát és ha fizettek neki valamit, sohasem keveselte, orvostársai pedig éppen ezért nagyon gyűlölték, mert rontotta üzletüket, mint mondták. De Gruby ezzel nem törődött. Amilyen tüskés ember lett más orvosokkal szemben, oly szeretetreméltó és közvetlen tudott lenni mindenki mással. Különösen, ha magyar volt az illető. Mert Gruby élete végéig hazáját nagyon szerető magyar ember maradt és nemcsak szívében-lelkében volt magyar, de nyelvében is.

HÖLGY- ÉS ÚRVEZETŐK

autógarage és soffőriskolája, V. ker., Váci út 6. szám, WESTEND-GARAGE,
Telefon: Teréz 146-33

Pesti premierek

„A zenélő óra“ — „Az első férfi“

A Vígszínház új darabjáról, Harsányi Zsolt vígjátékáról nem bírnak objektív bírálatot mondani. Hiába ülünk be a nézőterre azzal az eltkéltéssel, hogy most ez egyszer aztán a körmére nézünk ennek a nagyszerű színpadi mesterembernek: — az első jelenet után elvesztettük a tárgyilagosság iránytűjét és a mosolyok, könnyek vitorlás hajóján repültünk arra, ahová a költő szenvedélye sodorni akart.

A Bach-korszak fullasztó atmoszférája tölti be a színpadot és vergődve, kínlódva próbál élni a magyar érzés és hazaszeretet kalitkába, börtönbe zárt madara. Főradt sóhajként hagyja el a lázas ajkakat a Kossuth-nóta, mert a rendőrkémek lakatot tesznek a szájra és ha az sem elegendő: jön a börtön, vagy az akasztófa. A már tíz esztendeje tartó elnyomatás következtében minden igaz magyar konspirálni kénytelen és titkos összejöveteleken fokozni egymás hitét és reménységét, mert másként temetőkert lenne az egész magyar föld, ahol néma halottak várnák a soha-fel-nem-támadást... És ahogy özvegy Takyné rejti egy zenélő órába a Kossuth számára titokban összeadott pénzt, úgy rejti minden igaz magyar a szívébe a szent elhatározást, hogy újra indulni fog és dacol minden veszedelemmel: vasas-némettel, Bach-husszárral, spiónnal, rendőrkopóval, ha majd Kossuth Lajos üzenni fog...

Soha darab annyira nem volt aktuális, szívbe, lélekbe, a magyarság legbelsejébe markoló, mint éppen most a „Zenélő óra“. A színlap ugyan 1858-at jelez, vatermőderes ficsurok és vasas-németek táncolnak el a színpadon és Muresánnak hívják ugyan a rendőrkémet, aki osztrák szolgálatban áll, — de minden magyar első pillanatra kiérzi a darabból az elszakított részekben gyötrődő testvéreink mai kínjait és vágyódásait és a költő szavainak szárnyaló himnuszában magához öleli lelkeiket. Ide gyertek mind, akik hisztek a magyar feltámadásban. Bénák, vakok, félhalottak, zarándokoljatok el a Vígszínház nézőterére, tisztult lélekkel, szent elhatározással, mintha templomba jönnétek, ahol a magyar élnivágyás orgonája szól. Urak és parasztok, pápisták és kálvinisták, akik lélekben magyarok vagytok és magyarok is akartok maradni, térdepeljétek le szépen és a „Zenélő óra“ cisztercita lelkiatyjával együtt imádkozzatok el az örök magyar Miatyánkot:

— És bocsásd meg Urunk a mi évezredes vétkeinket és ne vigy minket a kísértésbe, hogy a krisztusi bocsánat hirtelen a keserűség gyilkos indulatává ne változzék meg-sanyargatott lelkeinkben, mert akkor elveszítjük a Te véghetetlen szelidséged ihletét és azt a kaszárt, amellyel békés rendekbe vágtuk a Te hullámzó aranyáldásodat, vad fájdalomunkban egyenesre ütjük megint. Ne add ezt, Uram, békés hajnalhasadással adjad nekünk a Világosnál (most, jaj, Trianonnál!) keresztrefeszített igazság győzedelmét. És amíg meg nem szabadítasz, addig nem tudjuk az imádságunkat más szóval végezni, mint az Amen helyett azzal a szóval, hogy — Nem! —

Nem értünk mindenben egyet a Vígszínház igazgató-ságával, de mégis kötelességünknek érezzük, hogy felhívjuk a kultuszminiszter úr figyelmét erre a darabra. Úgy érezzük, hogy az iskolák igazgatóinak növendékeikkel együtt fel kellene keresniök a „Zenélő óra“ előadásait. Mert ez a darab mindennél jobban kifejleszteni és értékes virággá érlelné az ifjúság szívében bimbózó hazaszeretetet. Többet ér ez száz beszédnél és ezer magyará-zatnál. A költészet varázsa megejtene az ifjúság lelkét és módot nyújtana arra, hogy kifejlődjének benne azok a hazafias erők és értékek, amelyek bennünk, felnöttekben, már sorvadóban vannak. Magyar ifjúság, magyar jövő: a ti imádságotokat pengeti a „Zenélő óra“.

A beszámoló teljességéhez tartozik, hogy megemlé-kezzünk a Vígszínház nagyszerű előadásáról. Göth Sándor

rendezése tökéletes. A szereplők — Varsányi, Somogyi, Gaál Franci, Kertész Ella, Hajmássy Miklós, Rajnai, Pataky, Somlay, Maklár, Gárdonyi, Göth, Szerény, de a többiek is, kivétel nélkül — mind elsőrangú alakítást produkáltak. Harsányi Zsolt pedig bebizonyította, hogy Mikszáth Kálmán nélkül is egész költő, aki nem utazik olcsó hatásokra, hanem csak a legnemesebb irodalmi eszközökkel operál. A „Zenélő óra“ a legnagyobb siker elő-jelével kezdte meg remélhetőleg hosszú hónapokig tartó dicsőséges pályafutását...

*

A Belvárosi Színház első bemutatója Hatvany Lily „Az első férfi“ című színjátéka volt. Mindenekelőtt kötelességünk kijelenteni, hogy ezt a premiert már megint a „régii“ Beöthy Lászlónak köszönhetjük, akit fájdalommal kellett nélkülözniük az előző hónapok alatt.

Hatvany Lily, akinek ez már talán a negyedik színdarabja, alapjában véve nagyon kényes és könnyen izléstelenül válható témáját nagyszerű érzékkel és különösen finom asszonyi izléssel tette szalónképesé. A játék alatt itt-ott felbőrlő érzékiség mögött a lélek legnemesebb gyöngyszemeit halássza ki és végeredményben olyan tisztult és erkölcsös magaslatra emelkedik, hogy boldogan követjük kissé asszonyosan szeszélyes, kanyargó útjain.

„Az első férfi“ figuráját Delly Ferenc mintázta meg olyan hatalmas erővel és nagyszerű ábrázoló képességgel, hogy ezzel az alakításával legnagyobb színészeink rajvolnába került. A kastély fiatal úrnőjének lányos fiatal-ságát és romantikus eltévelyedését Makay Margit festette meg sokhúrú szavának hárfahangjaival, amely aztán a drámai effektusokban is megtalálta teljes kicsengését. Külön meg kell emlékeznünk a fiatal és nagyon tehetséges Somody Pál és Gözon Gyula alakításairól.

Ezzel a bemutatóval pedig a Belvárosi Színház bizonyosságot tett arról, hogy meg akarja állni a helyét elsőrangú színházaink között. Még egyszer örömmel állapítjuk meg, hogy ennek a hányt-vetett színháznak parancsnoki hidján újból a régi Beöthy László áll, akinek sok, felejthetetlen és értékes előadást köszönhetünk.

Némethy Tihamér Napsugár szanatoriuma

V. O. Szeged. Vigyázzon, mert az álmok elröpülnek, a valóság, az élet megmarad. Aki álmainak él, az sokszor önmagát áldozza fel. Vannak lelkek, akik boldogok tudnak lenni akkor is, ha álmaikért csak szenvednek. Lehet, hogy annyi az egész, annak tragédia aki éli, — esetleg más bohózatnak látja.

Désy. Budapest. Ha rabok vagyunk, vágyakozunk a szabadság után, de a szabadságunkban azért lázasan keressünk valami formát, hogy rabok lehessünk. Vigyázzon, csacsi kicsi asszony, mert én úgy érzem leveléből, hogy rabságból rabság után vágyik és csak az a fontos, hogy a rabtartó más legyen.

Századosné. Irja, hogy tudja miért él, mi az élete célja, — és érthetetlen, végső akkordként felzokog, — hogy boldogtalan, nagyon únja az életét. Nem tudom megérteni! Boldog lennék, ha tudnám, hogy miért élek, — de az élet nem egyéb, mint folytonos találgatás, — kétkelés. A bizonytalanság pedig a boldogság megelője.

K. Zoltán, Hmvhely. Nő és férfi ajka sokszor forr össze a csókban, — de a lelkük soha, vagy alig-alig, ha . . . mert közöttük van a test. Majd ha kiépül sebéből, — talán rátalál egy lélekre, — egy puha, gyöngéd asszonyi lélekre, akinél nem a csókot érzi célnak, hanem lelke párját találja meg benne.

B. Dénes, Pécs. Az életbe lépés kezdete idealizmussal való terhelttség. Tehát ne csodálkozzék rajta. Ők a boldogok. De így voltunk mi is. Színeznünk tudjuk a holnapot, — bár a ma szürke és örömtelen. De a holnap az mindig rózsaszínű, — később, ha szürkülnek a rózsaszín tónusok, — a ma szürkéségében a tegnapot látjuk rózsaszínben. A holnapban már bízni nem merünk, mert tudjuk, hogy nem hoz semmit. Vagy ha hoz, — az mosolyt nem hullat elénk.

Dr. Kg. I. Egy orvosnak, szerintem, nem szabad így gondolkodni, — mert csak az menjen erre a pályára, akiben van idealizmus. Ideírom levelének azt a részét, amire én férfi létemre nem tudok válaszolni, mert szeretek és szeretem az én drága jó édesanyámat. Itéljenek a mi melegszívű, napsugaraslelkű asszonyaink. Ön, Doktor Úr, ezt írja: „— A nő sohasem szeret önzetlenül, mert még az anyai szeretetben is önzés van, — várja fiától, hogy büszke lehessen rá.“ Tehát ön szerint csakis akkor szereti, ha büszke lehet rá?! És ha mindenki elhagyja, ha mindenkiben csalódott az ember? Nem az édesanya az, aki fia mellett a nyomorban, a gyalázatban is kitart? Doktor Úr, az ön lelke nagyon üres lehet, — bármilyen okos agya is legyen. Az élete sivárságát pedig nem irigylem.

H. V—né, H—n. Tudni biztosan, a való teljes könyörtelenségével, hogy gyógyíthatatlan a betegségünk, meg kell halni; elismerem, Nagyságos Asszonyom, hogy heroikus lelkierő kell az elviseléséhez. De . . . nézze, — minden este boldogan álomba ringatjuk magunkat; — boldogabb érzés nincs, mint érezni, hogy aludni kezdünk. Mégis féljük a halált, pedig nem egyéb alvásnál, — csak később virrad a hajnala.

P—r O—né, Budapest. Ne filozofáljon, ha csókol. Azt kérdezi, megtalálta-e már valaki a csóknak az értékét? En azt hiszem, mindenki csak a mámorig jutott, vagy még addig se.

D. F. Zalaegerszeg. Nagy az elbizakodottsága, de nem csodálom, 18 éves. Az igaz, hogy úgy mondják, minden nagy alkotás mögött egy nő a hajtóerő. De a bukásnál is legtöbbször ő a lejtő. Pedig sokkal több élet ível lefelé és kevés tör a magasba. Azért nem szabad így írni, hogy „Ha tükröm előtt állok és nézem magam, érzem, hogy szárnya vagyok minden gondolatnak, és törnek a magasba. Ha mi nők nem lettünk volna, még minden a porban, sárban élne“.

Idill a paplakban

Regényes történet

Írta: CSERMELYI GYULA

VI.

Félóra mulva már a helyőrségi város felé lovagolt Baranyai ezredes. Csak elköltött a paplakban egy kis reggelit, azután elbúcsúzott a paptól, el a hölgyektől is és lóra ült.

— Mikor látjuk viszont, vitéz óbester úr? — kérdezte Varannói plébános és Irénke is kileste az alkalmat, hogy megkérdezhesse suttogó hangon: — mikor látom újra, kedves barátom?

A plébánosnak hangosan felelte: — terepszemlére tán kijövök holnapután, föltéve, hogy valami közbe nem jön . . . Irénkének meg lopva kezet csókolt és azt mondta: — valahányszor csak kívánja, Irénke.

Azután fenn termett a nyeregben és elvágtatott; jegenyeszál szoborszerű alakját hamar elnyelte a leány elől az út pora.

S a helyőrségi város felé ügetve, hol meleget érzett, hol bosszús lett az ezredes. Ha Irénkére gondolt, kit az Isten is húszártiszt nejjének szánt, forrón kezdett gyűrűzni a vére, ha meg Innocent Alajosra gondolt, bosszúsan suhogtatta korbácsát. Megint borzolva valami a lelkét: — micsoda névvel meg sem nevezhető új érzés ez?

Hadnagykorától fogva sok szép asszonnyal, szép leánnyal volt dolga, udvarolgatott és hódított is, mint — hogy jött; azután úgy is volt, hogy nem udvarolt valamilyen leánynak, mert tudta, hogy az rövidesen a másé lesz. De sohasem volt úgy, hogy protestált volna a lelke: hands off! Ezt a nőt én nem engedem át másnak! Ezt nem szabad, hogy más férfi akár csak a kis újjával is érintse, Irénkével meg most úgy van, hogy már a gondolata is annak, hogy a főherceg két hétig mellette lesz, tiltakozásra lázítja az ő szívét . . . Micsoda névvel meg sem nevezhető új valami ez?

Lova most nyugtalankodni kezdett; bögöly csípte meg, vagy mi lelte, mert magasra felvágta a fejét, majd leeresztette és ide-oda rázza. S ekkor meglátta az ezredes, hogy egy szál virág hullt le a ló elé a porba.

— Egy szál őszirózsa . . . honnan! Visszarántotta a paripát. — Marci!

— Parancsol, méltóságos ezredes úr?!

— Te dugtad lovam füle mellé ezt a virágot?

— Alázatosan jelentem: én nem dugtam.

— Vedd fel és add erre . . . frissen.

Perc mulva már Baranyai tárcájában lapult a virág, Marci huszár pedig kérdezte magában: — neköm Borcsa adott ma reggel virágot . . . hát ü néki vajjon ki adott a paplakban?

Baranyai sejtette, honnan került a virág a ló füle mellé és ez a sejtelem oly jól esett szívének. Azután megint a főhercegre gondolt: — Nem csak egy virág van a plébánia kertjében: jut-e majd a főhercegnek is belőle? Hiszen könnyen adja leányféle a virágot!

— A hétágú villám! . . . A radai rossz seb! Majdnem azt tette hozzá: — abba a hátulgombolós fenségbe, aki áldója van! Mindig őt látom magam és a leány között! Hagytam volna meg Mannsdorffnak, akkor nem látnám.

Ez a kitorés éppenséggel nem illoyalítás volt, csak kirobbanása az indulatnak, amit alig-alig bírt féken tartani a heves magyar vér. Ha az az aposztrofált hétágú villám csakugyan a kis fenséget kereste volna, hogy belécsapjon, Baranyai megtette volna, hogy saját testével háritja el tőle az istennyilát és a mennydörgős ménkűt. És ugyanígy tett volna a „rossz sebbel“ is. Tehát megbocsátható az ezredesnek ez a kitorés és a „hátulgombolós“ sem kell tragikusan venni. Ez is csak amolyan képleges elgondolás volt.

— Hogy oldjam meg ezt a veszekedett helyzetet? — tündött Baranyai ezredes. — Küldjem vissza Mannsdorffhoz öfenségét?

Most nagyot ugrott az elméje, e kérdésre feleletet keresvén. — Húzzam ki a kardomat, mint makedoniai Nagy Sándor, — gondolta — és úgy vágjam ketté a bogot, hogy . . . hogy . . .

A vágató lovas itt megtorpant az emelkedő gát előtt. Végignézett magán és maga mellé képzelte Irénkét. — Negyvenegy és tizenkilenc! — mormolta. Tizenkilenc és negyvenegy . . . és negyvenegy!

Mintha koronáján a gátnak úgy állt volna százával ez a kétféle szám, mint az erődítések vonala előtt a sánckaró.

— Negyvenegy és tizenkilenc! Mégis nekirúgtatott elméjében a gátnak.

— Úgy vágjam ketté a bogot, hogy megkérem a plébánostól a leány kezét? Aki megigézett, megbabonázott

egy csapásra s akit a mennyég is csak huszártiszt nevének szánt?!

Perzselő hőhullámot érzett; csak gondolni is arra, hogy az az ingerlő, nagyszerű leánytest az ő karjaiban pihegjen, remegjen, már öldöklő s mégis éltető kéj volt. Le kellett hogy vegye a sapkáját és legyezni vele homlokát és arcát, hogy meg ne fojtsa a gyilkoló tűz lehe.

— De negyvenegy és tizenkilenc! — riadt fel gondolataiból az ezredes. — Ennyi ő és annyi vagyok én!

Megint lecsapott rá a düh, mint a ragadozó madár a hörcsögre. — Negyvenegy és tizenkilenc . . . Marci, te! — ordította. — Hol vagy?

— Itt vagyok, ezredes úr! Parancs?

— Rúgtsd előre a gebédet . . . ide mellém jöjj.

— Alázatosan jelentem . . . nem gebe ez, . . . bizal-

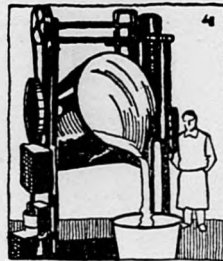
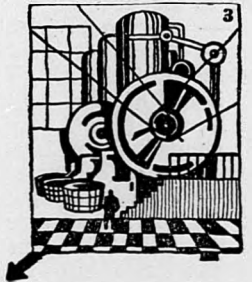

A tropicus vidékek

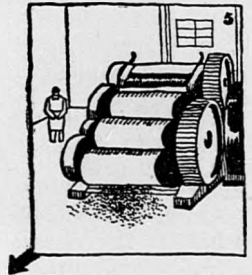
**BUJA FÖLDJÉN, IZZÓ NAP ALATT,
SZÖKKENNEK MAGASBA A KARCSÚ
KÓKUSZPÁLMÁK**

**HATALMAS GŐZÖSÖK SZÁLLÍTJÁK EGÉSZ
HAJÓRAKOMÁNYOKBAN A KÓKUSZMAGOT
AZ EURÓPAI OLAJGYÁRAKBA.**

**ÓRIÁSI HYDRAULIKUS PRÉSEK SAJTOLJÁK
KIA KÓKUSZMAGVAKBÓL A KÓKUSZOLAJAT.**

**A HÓFEHÉR, ILLATOS KÓKUSZOLAJBÓL
KÜLÖNLEGES VEGYSZEREK HOZZÁADÁ-
SÁVAL KÉSZÜL A POLO SZAPPANPEHELY
ANYAGA.**

**TÜKÖRSIMA, FINOMAN CSISZOLT, HAJ-
SZÁLRA BEÁLLÍTOTT EDZETT ACÉLHEN-
GEREK LEHELETFINOM HÁRTYÁVÁ HEN-
GERELIK S FELDARABOLJÁK EZT A NEMES
ANYAGOT.**

**A TERMÉSZET EREJE AZ EMBERI TUDÁS-
SAL ÍGY EGYESÜL, HOGY EGY KIS DOBOZ
VALÓBAN TÖKÉLETES SELYEM MOSÓSZERT
TERMELJEN.**

maskodott Marci az urával. Honnan vette a bátorságot hozzá, azt ő tudta.

— Nem gebe? Hát micsoda, te?

— Alázatosan jelentem, vitéz ezredes úr: külön lova a királynak sincsen. Mer az ő lován csak ő ült, de az enyémen ojan szép jány ült, hogy gyalog baktathat érte az Uristen meg az angyalok svadronja.

Baranyai ezredesnek hirtelen lelohadt a dühe. Édesdeden, jóízűen felkacagott. Hiába no, ez a Marci is szintiszta magyar vér. Született lovagja a szép nemnek. És a csizma orráig is huszár. Csak huszár mondhat olyat, hogy gyalog baktathat a szép lányért az Isten meg az angyalok svadronja.

— Hát az ezredesed, te Marci? — kérdezte. — Gyalog baktathat-e ő is egy szép lányért?

Marci minden gondolkozás nélkül így felelt:

— Alázatosan jelentem: nem járhat.

— Miért nem, hékás? Magyarázd meg.

— Alázatosan jelentem: azért nem, mert aki huszár-tiszt, mint a méltóságos ezredes úr, még egy szép jányért se válthatik bakává.

— No, ezt huszárosan kivágtad, te Marci, — kacagott fel újból az ezredes.

Az egészséges nevetés helyrebillentette benne az egyensúlyt. Olyan értelmet adott huszárja szavának, hogy a legszebb leányért se válthatik ő, Baranyai, meg-gondolatlan hübele ifjúvá. S mint megelőző este, most is csak mondta magában:

— Ne számárokodj, János; lassan az agarakkal, te János.

— Marci! — szólalt meg újra.

— Parancsol, méltóságos ezredes úr.

— Mennyi a különbség tizenkilenc és negyvenegy között . . . tudod-e?

Marci csak pillanatig számolt, majd feszesen tisztelgett és kibökte:

— Alázatosan jelentem: huszonkettő.

— Fuccs! — riadt fel az ezredes és szinte kettétörte a lovagló-ostort, olyan marcona lett.

Marci hátrarúgatatott — még lecsap itt a ménkü — ám Baranyai csak kemény maradt, de nem fortyant fel. Sőt elmúltával némi időnek mintha megenyhült volna merevsége az arcának.

— Vajjon csakugyan fuccs-e? — kérdezte. — Majd megolvasom még egyszer a pointokat. — Amivel azt gondolta magában, hogy nem szabad elhamarkodni a dolgot. Jól mondta a huszárja, hogy ő nem válthatik hübele ifjúvá.

A kaszárnyában leugrott a lováról és úgy, ahogy volt, a regements-irodába csörtetett, ahol segéd-tisztje egy egészen fiatal, szinte gyerekaréú főhadnaggyal csevegett.

Ez utóbbi, mikor meglátta a parancsnokot, állásba feszedett és kivágtá: — Urányi főhadnagy alázatosan jelenti, hogy bevonult. — Azután úgy maradt és várta a továbbit.

Az ezredes katonásan ránézett, majd a legszolgálatibb hangon így válaszolt:

— Tizenkét óraker van a tiszt ki hallgatás, tehát tizenkét óraker jelentkezzék . . . most elmehet.

Nagyon rosszkor jött Urányi főhadnagy. Nem éppen azzal, hogy tizenkét óra helyett már tíz óraker jött.

Mikor Innocent főherceg — szemlátomást leforrázottan — eltávozott, Baranyai már lehiggadt lélekkel ezrede ügyeibe mélyedt, iratokat nézett át és térképeket tanulmányozott, ahogy jött, ám a fiatal fenséges, mikor a laktanya udvarán keresztülment, csak úgy dohogott és főtt a nagy haragtól, amiért formálisan kitessékelte az ezredes úr.

— Hiszen igaz, hogy nem főherceg, csak egyszerű tiszt vagyok most, — gondolta — de az egyszerű Urányi Arisztid is kikérhet magának ilyen kidobást. Milyen más úr is az a lovag von Mannsdorff, mint ez a keménynyakú, rebellis magyar! Von Mannsdorff akár hajnali négy óraker is tudomásul vette volna, hogy én itt vagyok.

— No de nem viszi el szárazon ezt az eljárást!

Tizenkét óraker, hogy véget ért a kihallgatás, Baranyai pillanatra visszatartotta Urányi főhadnagyot. Katonásan mondta: — Die Herren können abtreten . . . csak Urányi főhadnagy úr maradjon.

— Tudom már, — gondolta a főherceg — most bocsanatot fog kérni, hogy délelőtt olyan nyers, olyan gomba volt, És tán a hátát is fogom látni a nagy úrnak.

Alaposan tévedett a fenséges úr. Mert jóllehet csak ketten voltak a szobában, még a segéd-tisztjét is elküldte az ezredes, ez mégsem úgy kezelte Urányit, mint főherceget.

— Urányi főhadnagy úr, — mondta és erősen hangsúlyozta az Urányi szót — ami a tiszt urak viselkedését illeti, az én ezredemnél csak egyetlen egy régula van. Az, hogy nur keine Dummheiten und Skandalsachen. Csak semmiféle ostobaságot és megbotránkoztatást. És jóllehet látta, mint szívja ajkait a fenséges úr, megismételte határozottan és keményen:

— Semmiféle ostobaságot és megbotránkoztatást!

Vagyis: a főherceg papa tréfásan tett intelmét ime komolyra fordította az ezredes úr. És magyarra is, ami utóvégre ugyanegy tesz. Csak semmiféle ostobaságot és megbotránkoztatást!

(Folytatjuk).

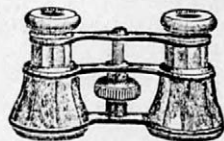

CALDERONI és TSA

L Á T S Z E R É S Z E K

Budapest, V., Vörösmarty tér 1

Látcsövek, szemüvegek, orrcsüptők, Zeiss és Görz üvegekkel. Barometerek, hőmérők

Olga esete

— Hogyan fogadott?

— Nagyon kedvesen. Elébe sietett, melegén megfogta a kezemet, bocsánatot kért, hogy munkakabátban van és leültetett.

— A nagy angol karosszékbe.

— Igen.

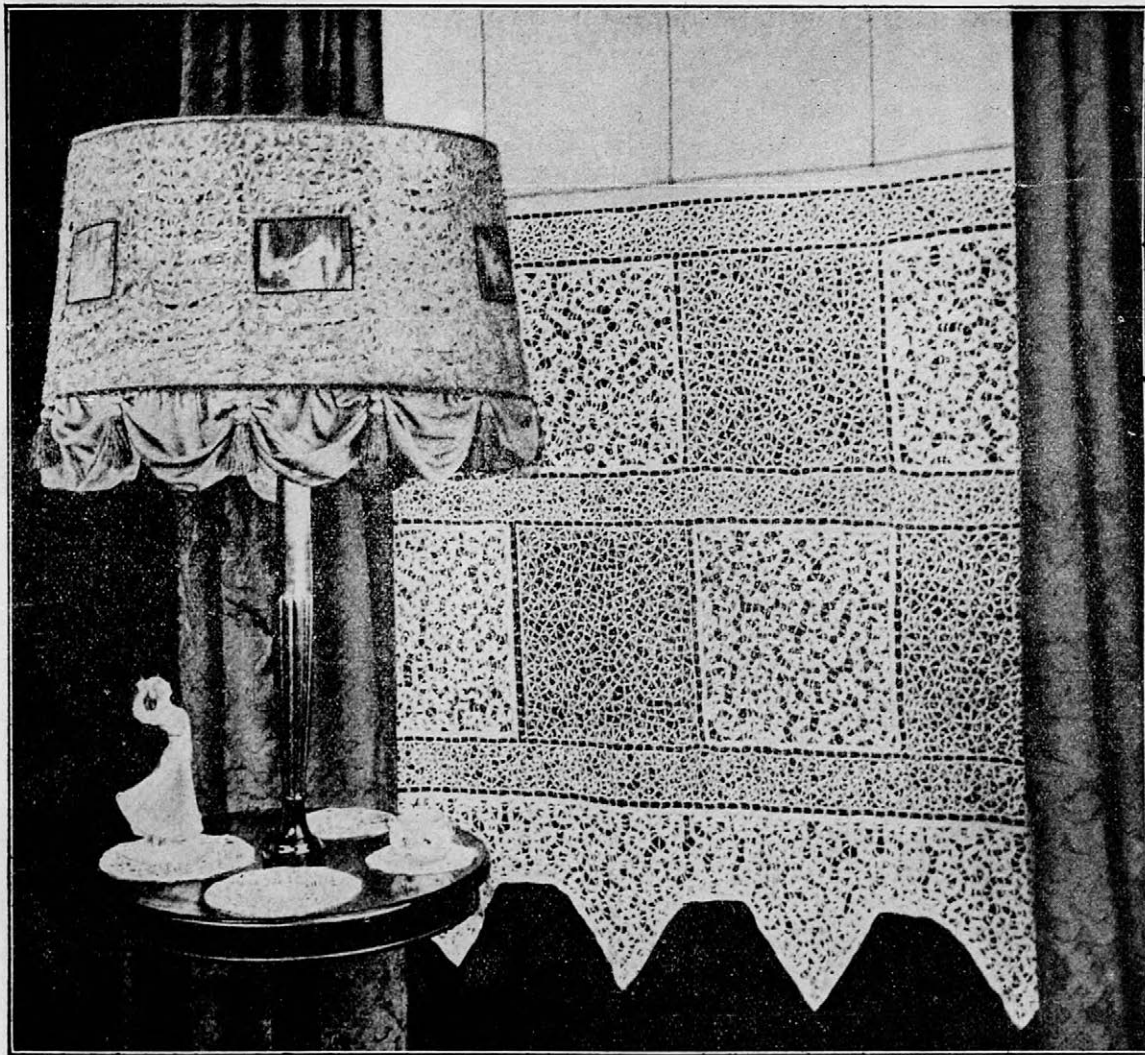
— Minket csak egyszerű székekkel szokott megkínálni. És mit mondott?

— Hogy mit parancsolok, miben lehet szolgálatomra. Mondtam, az uram dolgában jöttem. Nagyt

tornyos barna hajfürtei bodrosan bukkantak ki a kalap alól, megrázta enyhe illatot lehellő hajkoronáját és kacér lendülettel vetette magát a pamlagra. Arca még piros volt az ucca levegőjétől, ajkait kiszáritotta a téli szél és most fogai közé húzva, rózsás harmattal permetezte be. Lassan elnyújtózva, egymásra tette laktopánba szorított lábait és elmosolyodott:

— Károly, csak nem leszel megint olyan izgatott, mint tegnap este? ... Amikor vállalkoztam rá, hogy elmegyek az igazgatóhoz, már egészen biztos voltam a dolgomban.

A férfinak sebesen dobogott a szíve, az asztalnak

„DICHTL“ CSIPKEFÜGGÖNY.

akart sóhajtani, de láttam, amint erővel visszaszorította. Valahol a melle és a torka közt akadt meg. Nagyon udvariasan felelt. Az ujjával dobolt az íróasztalon, idegesen, közben észrevettem, hogy manikűrözteti a körmeit, olyan szép, hosszúkás, előkelő kaszinó-ujjai vannak...

— Jó, jó. Csak tovább, tovább!

— ... és általán gondozott, magáratartó férfinak látszik. A bajusza kicsit őszül, de alig látja az ember, mert rövide van nyírva.

— De kérek, Olga, hiszen csak ismerem a főnökömet. Ne kínozz, ne feszítsd még jobban az idegeimet. Kérek, mit mondott?

Olga asszony kinyújtotta karjait és nagy ívben a kalapjához emelte. Nyugodtan kihuzogatta a tüket,

támaszkodva nézte Olgát a koraestnek majdnem teljes homályában, nézte és bizonyára csodálta volna is, ha az ő dolga nem nyugózná le minden figyelmét, lélekjelenlétét és idegeinek zaklató játékát. Olyan különös, olyan új és vonzóan érdekes volt az asszony. Egy pillanatig gondolt erre, de nyomban egész könnyörtelenségével feküdt lelkére a maga esete.

— Biztos voltam benne, — folytatta Olga fölényesen — mert egyet-mást régóta tudok a principálisodról. Hiszen más tisztviselőnek is volt baja, egyik pláne sikasztott is és úgy-e, nem történt semmi? Magad mondtad, milyen ügyesen eligazította Némethné...

A férj beleharapott az ajkába, valami szúrást érzett a mellében és a fogai közül keményen rágva a szókat, sziszgett:

— Hogy tudsz Némethnérel beszélni? Hiszen mindenki tudja...

— Hja, az nehéz eset volt. Sikkasztott a tisztelt úr s bizony az igazgató kiméretlenül kicsavarja a nyakát, ha az a derék, nemes asszony föl nem áldozza magát...

A férfinak úgy ökölbeszorultak a kezei, hogy szinte érezte, amint a körmei a tenyérhúsba vájódnak. Ki akart törni, de érezte lelken a féket és félig elfordulva csak annyit mondott nyöszörögve:

— Én is sikkasztottam... Tegnap nem mertem megmondani.

Olga nyugodtan maradt. Lábaait egészen összekulcsolta, fejét leszegte, olyan volt, mint egy duzzogó macska, de anélkül, hogy neheztelnie érzett volna.

— Ezt is tudtam...

— Hogyan? Ki mondta?

— No halod kérlek, mikor te hivatalos stílusban kezdesz beszélni!... Kezelési hanyagság, szabálytalanság, hibás elszámolás... Ezt igazán nem volt nehéz kitálatni.

— És az igazgató? — fordult feléje a férfi lüktető hallantékkal.

— Az igazgató, mondom, dobolt az ujjjaival és többször ismételte: súlyos eset, nagyságos asszony... súlyos eset s én igazán nem tudom...

— Megmondta az összeget is?

— Nem, nem is kérdeztem, de különben is tisztában vagyok veled. Tudom, mennyivel adtál nekem többet az utolsó hat hónapban és azt is tudom, mennyit kártyáztál el...

— És... És nem jelentenek föl?

— Nem! Semmi esetre!

— Vissza kell téríteni?

— Aligha.

— Fegyelmi?

— Talán, de csak nagyon enyhe büntetéssel. Valószínűleg megdorgálnak.

A férj úgy érezte, hogy most oda kell térdepelnie az asszony elé, megcsókolni a kezét és sírni, mint egy elvert rossz gyerek. Aztán úgy érezte, hogy rá kell rohanni és a fehér torkába mélyeszeni a körmeit. De csak állt szótlanul, mereven. Szinte félig öntudatlanul nyúlt a cigarettatárcája után. Rágyujtott. A fellobbanó fénynél odapislantott Olga felé, aki közben kigombolta a kabátját és fejét kezére támasztva, félig nyitott ajkakkal ült

a pamlag sarkában. Változatlan nyugalommal és ugyanazzal a szinte ráfagyott gyöngö mosollyal.

— Csavarjam föl a villanyt? — szólalt meg a férfi.

— Nem, olyan kellemes így. Ül ide mellém és szépen gyónj meg nekem mindent.

Károly, mint engedelmes fiú hozzálépett, az asszony kinyújtotta feléje a kezét és maga mellé vont. Friss, eddig nem ismert illat csiklandozta meg a férfi orrát.

— Hát... Hol is kezdjem? Igen...

Rossz kompániába keveredtem. Lehet vagy egy éve.

— Tudom. Mikor először mondtad azt, hogy túlmunkát végzel a hivatalban és aztán adtál is néhány száz koronával többet.

— Ne hidd, hogy hozzám méltatlan, elzüllött emberekkel barátkoztam. Csak olyan könnyelműekkel, amilyené én változtam. És hű maradtam hozzád, igen, mindig hű...

Kezét odacsúsztatta az asszony karjához, gyöngéden magához vont, a mellére tette, aztán lehajolt hozzá és csókot lehelt rá.

— Jó, — mondta Olga halkabban és engesztelékenység csillogott hangjában — ne mondd tovább. A többi olyan csunya. És nekem elég, hogy nekem jó voltál, hogy szerettél, hogy gondoltál rám s úgy meghatt, hogy abból a gonosz pénzéből nekem is adtál.

A férj karja átfonódott Olga derekán s pár pillanatig csöndesen, a téli est meleg szobahangulatában egymáshoz simultak. Odakünn pihézt a hó, fázós emberek meggémberedett árnyéka libbent tova

s olykor idezörgött egy-egy kocsi visszhangos robaja. Károly az asszony fölé hajolt, hátraszorította a fejét, ajkával közeledett ajkához. Olga fölkiáltott:

— Csitt! Nem hallottál valamit?

— Nem! — válaszolt kedvetlenül a férj.

— Mintha csöngettek volna.

Az asszony fölkel, az előszobába ment a szomszéd-szobán keresztül és kisvártatva visszajött. Nevetett.

— Senki! Talán csak a fülem csengett.

És élénken az ablakhoz ment, fölcsavarta a lámpát. Károly összehúzta a szemét, de meg nem mozdult, mintha várta volna, hogy Olga odaül mellé. Olga pedig járt-kelt, rakosgatott, közben sok apró, jelentéktelen dologról csevegett. Hogy holnap délután látogatást tesznek a nagynéninél, estére színházba mennek, hogy írt-e a sógornak és hogy vasárnap Némethék lesznek a vendégeik. A férfi,

aki eddig mogorván maga elé bámulva hallgatott, hevesen tiltakozó hangon fakadt ki:

— Nem! Némethné ide nem jöhet!

— De kérek... Ha Némethné nem, akkor miért jöhet a férje? ... A férje talán? ...

Károly elszégyenülten horgasztotta le a fejét. Pár percig nem esett szó.

— Édesem, — fordult Olgához vontatottan a férje — az nagy különbség: egy bünbeesett férfi és egy bünbeesett asszony ...

— Én ugyan nem találok különbséget, de a Némethék esetében föltétlenül az asszony a becsületes, vagy mondjuk úgy: kevésbé bünös, mert ő a becsülete árán is megmentette az urát, a családját, a gyermekeit ...

Megragadta az asszony kezét.

— Valld be, de lélekre, Isten előtt, nem kért-e tőled valamit a főnököm, valamit, ami nekem szent és borzasztó lenne, ha ...

Olga megállt és szemepillájának rebbenése nélkül mosolyogva mondta:

— Bolond vagy!

— Nem, nem örültem meg. Ismerem azt az urat... Mindnyájan ismerik Olga, az istenért, mondd meg, nyugtass meg, nézd, nem bírok magammal. Tudom, hogy rossz vagyok s talán még gonoszabb, mikor feleletre merlek vonni, pedig ha azt tetted volna, amit ...

Olga kiegyenesedett.

— ... amit Némethné, akkor?... Ugy-e, ugy-e, milyen természetesnek találjátok ti ezt, gyöngé, szegény emberek? Ugy-e, te már találsz is rá magyarázatot... Ugy-e milyen hitványok vagytok... Hogy mingyárt erre gondoltok, hogy másképp nem is tudjátok elképzelni... Hogy a mi tisztességünkkel kell kimosni azt a foltot, amit a ti bünötök ejtett... Azt hiszed, nem láttam az első pillanattól fogva, hogy bujkál a gyanu a szemedben, a lelkedben, hogy váj magának csatornát, hogy árad, hőmpölyög s biztosra vettem, hogy ki fog törni és rám freccsen.

A férfi elborult arccal szólt:

— Bocsáss meg... De mikor úgy féltetek ...

— Hiába féltesz, ha én nem bíznám saját magamban. Mert benned ugyan hiába bíznám.

— És a főnököm? Abban tisztességes asszony nem bízhatik.

— A főnököd nagyon korrekt férfi. Én mondom, aki ott voltam vele négy szemközt majdnem egy óra hosszat. Egyetlen sértő szó nem hagyta el ajkát. Nem élt vissza a helyzettel, nem akart a közönséges zsaroló fogásával dolgozni. A főnököd becsületes ember. De én, de én ...

Olga asszony lehajtott a fejét és csukló sírással zokogott. Férje dermedten nézett rá.

— ... én, én, föl kellett hogy kínáljam magam, mert hallottam, hogy csak így lehet megmenteni a pusztulókat és ő megalázott... ő ... nem fogadta el az ajándékot.

Dr. Molnár Jenő.

Dr. TÉRFY GYULA államtitkár

Dr. Szokoll Willibald festménye.

Egyszerű étlap

Október 1. Szombat: Libaaprólékleves csigatészta-
val, főthús, zellermártás, petrezselymes burgonya,
gyümölcs. **Vacsora:** Piritóskenyér, tea, gyümölcs.

Október 2. Vasárnap: Zöldséglevés, sertéshús egy-
besütve, sült burgonya, paprikasaláta, Margitszelet.
Vacsora: Hideghús, uborka, gyümölcs.

Október 3. Hétfő: Káposztaleves, szilvásgombóc.
Vacsora: Piritott borjúmáj, burgonyakörítés, ubor-
kasaláta, gyümölcs.

Október 4. Kedd: Gombaleves, töltöttpaprika,
gyümölcs. **Vacsora:** Tojásrántotta, vajaskenyér,
gyümölcs.

Október 5. Szerda: Velőgombóclevés, burgonya-
metélt. **Vacsora:** Virsli tormával, gyümölcs.

Október 6. Csütörtök: Zsemlyeleves, rakottká-
poszta, gyümölcs. **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér.

Október 7. Péntek: Francia burgonyaleves, paraj
tükörtojással, gyümölcs. **Vacsora:** Túrós csúsza,
gyümölcs.

Október 8. Szombat: Gerslileves tejfellel, vagdalt
pecsenye, tökfőzelék, gyümölcs. **Vacsora:** Tejbe
rizs, gyümölcs.

Október 9. Vasárnap: Becsináltleves, borjúvesés
egybesütve, welsi saláta, Breitenburgi torta. **Vac-
sora:** Hideg hús, vegyes kompót.

Október 10. Hétfő: Karfiollevés, töltött metélt,
gyümölcs. **Vacsora:** Parizer, vajaskenyér, gyümölcs.

Intézeti felszerelések:

Mindenfajta fé-
sűk, kefék, haj-
tűk, hajcsattok,
celluloid-dobo-
zok nagy válasz-
tékban

E lapra hivatkozó
10% árengedmény-
ben részesülnek

ZELENKAI R. L.
Budapest.
IV. Szervilla tér 6. sz.
Alapítva 1837-ben

Mit főzök?

Október 1. Szombat: Libaapróléklevés csigatész-
tával, főthús, zeller mártás, petrezselymes burgonya,
szilvásgombóc. **Vacsora:** Rostélyos babsalátával,
gyümölcs.

Október 2. Vasárnap: Ragouleves, szerb előétel,
pulár sült, pirosra sült burgonya, uborka és paprika-
saláta, Margitszelet, gyümölcs. **Vacsora:** Hideg
sült, francia saláta, sajt, gyümölcs.

Október 3. Hétfő: Káposztaleves, ramstaek, kel-
káposzta vajban pirított morzsával leöntve, dara-
morzsa ízzel. **Vacsora:** Libamájrizotto, uborka,
gyümölcs.

Október 4. Kedd: Gombaleves, töltött paprika, al-
máspité. **Vacsora:** Özgerinc tejfellel sütve, maka-
ronikörítés, gyümölcs.

Október 5. Szerda: Velőgombóclevés, libamell pá-
rolva, bugonyapogácsa körítés, csokoládé felfújt vani-
liakrémmel, gyümölcs. **Vacsora:** Virsli tormával és
mustárral, gyümölcs.

Október 6. Csütörtök: Zsemlyeleves, rakottkáposzta,
lekváros csodakifli. **Vacsora:** Csirkepörkölt tarho-
nyával, gyümölcs.

Október 7. Péntek: Francia burgonyaleves, paraj
tükörtojással, túrósbéles. **Vacsora:** Kirántott har-
csa, burgonyasaláta, gyümölcs.

Október 8. Szombat: Gerslileves tojás és tejfellel,
vagdalt pecsenye, tökfőzelék, rakottpalacsinta. **Va-
csora:** Vesevelő, reszelt burgonya, paprikasaláta,
gyümölcs.

Október 9. Vasárnap: Becsináltleves, libasült,
welsi saláta, mokkatorta, gyümölcs. **Vacsora:** Hideg
sült, vegyes kompót, sajt, borsató kekszsel.

Október 10. Hétfő: Karfiollevés, marhanyelv tej-
felmártással, rizskörítés és párolt paprika, csehipasz.
Vacsora: Borjűvesés egybesütve, burgonyapüré,
uborka, gyümölcs.

MEINL UJTERMÉSŰ TEA

Receptek

Mandulás karika. Gyúrődeszkára mérek 10 deka
lisztet, benne nyújtófavál, vagy széles kék pengéjű
eltörök 10 deka vaját, azután beledolgozok 10 deka
törött cukrot s 10 deka hámozott örölt mandulát. A tö-
megben fészket készítek, beleütök 2 tojássárgáját,
eleinte összedolgozom a tömeget késsel, később kézzel
gyúrom egyöntetű tésztává; formázok belőle cipót.
Lisztes deszkán kinyújtom a kisűj fele vastagságánál
valamivel vékonyabb lepényre. 4—5 cm. átmérővel
biró pogácsa-szagatóval szúrok körlapokat, közepét
gyűszűvel átszúrom. A maradéktésztát összegyúrom, ki-
nyújtom, kiszúrom, amíg lehet. Baltenyérre teszem a
karikát, felsőlapját bekenem tojásfehérjével, tányér-
ban levő 5 deka törött cukorral kevert 10 deka hámo-
zott, durván őszevágott mandulára borítom, lerázom a
főlölegest, kikenetlen tepsibe rakom, a karikák között
2 cm. házagot hagyok. Gyengén fűtött csőben sütöm
világosárgára, kiemelem a tepsit, ha kissé lehült a
karika, késsel lapos tálra emelem, behintem vaniliás
cukorral. **Czakó Árpádné, Kispeszt.**

Szilvás gombóc. Öt deci tejbé, ha forr, beleteszünk
2 deci darát, de csak rövid ideig főzzük, hogy túlsűrű
ne legyen. Ha kihült, egy deszkára öntjük, teszünk
bele sót, 2 egész tojást, 2 és fél deci lisztet és jól ki-
dolgozzuk. Azután — mint a krumplinudlit — egy
rúdba sodorjuk és újjnyi széles darabokra vágjuk.
Minden darabba egy szem szilvát teszünk, melynek
magját főzőkanál nyelvvel kiböckjük és helyébe egy
szem cukrot teszünk. Nagy lábas vízben 6 percig főzzük
s onnan kiszedve, zsemlyemorzás vajban megforgat-
juk. **Simonffy Istvánné, Szeged.**

Püré-torta. 14 deka cukor, 14 deka héjával örölt és
áttört mandula, 14 deka liszt, 14 deka vaj, egy kis
vanília tésztává gyúrandó. Azután négy részbe vágjuk,
megsütjük és ha kihült, következő töltelékkel megtölt-
jük: Töltelék: 28 deka örölt, áttört mogorórt, egy
darab vaniliát, tetszés szerint cukrot kevés tejjel sű-
rűre főzünk. Ezen torta sokáig eláll, sőt annál izlete-
sebb. **Zugschwerdt Ella, Császár.**

Burgonyamélt paprikáshússal. Fél kiló disznó-
húst a combjából húsvágón átdarálunk. Egy fej hagy-
mát apróra vágva, zsírban párolunk, hozzáteszünk egy
kávéskanál paprikát s a vagdalt húst megsózzuk s
keves víz hozzáadásával puhára pároljuk. Lehet ezt
disznósült maradékokból is készíteni. A kifőtt burgo-
nyaméltot, miután hideg vízzel is leöntöttük, a hús
közé tesszük, elkeverjük s 2—3 deci jó tejfelt téve
hozzá, asztalra adjuk. **Sipos Károlyné, Szombathely.**

Sajtós szálak. Vajas tésztát készítünk, csak a cukrot
kihagyjuk s minden kinyújtásnál tojással kenjük be a
tésztát, reszelt ementhali és parmezán sajttal kissé
megszórjuk. Harmadszor kinyújtva, 10 cm. hosszú és
újjnyi vastag szálakra vágjuk, tojással megkenve,
fölül is megszórjuk s jó tűznél sütjük.

Szentpétery Sándorné, Pécs.

Linzi csigák. Porhanyós tésztát készítünk, keshát-
nyi vastagra kinyújtjuk, belőle 10 darab kerek fánkot
szúrunk ki és tojással bekenjük. Azután ugyanazon
tésztából egy ceruzavastagságú csíkot alakítunk,
melyet csigaalakban a fánkra helyezünk és azt tojással
szintén bekenjük, végre szép világosbarnára kisütjük.
Ha a csiga kihült, vaniliacukorral behintjük és a csiga
hézagjaiba papírtölcsérral baracklekvárt fecskende-
zünk. **Dr. Fogarassy Andorné, Budapest.**

Kenyértorta. 17 deka cukrot, 8 tojássárgáját, 7
deka finomra tört barna mandulát összekeverünk, egy
tábla csokoládét hozzáreszelünk és 8 tojás fehérjéből
készült sűrű habot, valamint 10 deka cukorszeménymor-
zst egymásután lassan a tömeghez kavarnak. Ezt
két tortaabroncsba kisütjük; ha mind a két darab
kihült, az egyiket lekvárral megtöltjük, összeállítjuk
és citromkonzervével bevonjuk.

Máriássy Antalné, Kecskemét.

Háztartás

Ragoutleves. Kacsa- vagy libaprólékot húslevesben puhára főzünk. Ha a marhahúst nem akarjuk egy fogásnak felhasználni az ebédhez, akkor egy fél kiló húsból és 1—2 jó csontból főzhetjük a levest. Leszűrjük, főzünk bele rizst vagy apró kását. Tálaláskor az aprólékot szépen felaprítjuk, a csontokat kiszedjük, a zúzáját apróra metélve vágjuk, a májat megsütve szintén felaprítjuk a levesestálba, 4 deka vajat és 3 tojássárgáját rátéve, a levest ráöntjük. Tálaláskor az aprólékot külön adjuk be és úgy adjuk minden tányérra ráöntve a levest.

Előétel. Egy félkiló sertés- vagy borjúhúst apró kockákra vágunk. 4—5 zöldpaprikát, ugyanannyi paradicsomot szeletekre vágunk, 12 deka zsírral egy hagymát szép rózsaszínre megpárolunk. Egy formát kikenünk, morzsával kiszórjuk, teszünk bele egy keveset a vagdalt húsból, rá 7 deka rizsát, pár szeletet a paprikából és paradicsomból, egy kanállal a hagymás zsírból és megsózzuk, most ismét az előbbi sorrend szerint rárajuk a húst, stb., legtetejére húst teszünk, leöntjük $\frac{1}{4}$ liter tejföllel, megpároljuk, míg jó puha lesz a hús és a rizs. Tálaláskor kiborítjuk. Lehet párolt gombával körülrakni.

Borjúmáj tejföllel. A tüzdelt szeleteket vajban hagymával süssük ki s ha vért már nem nyomhatunk ki belőle, főzzük meg tejföllel s egy kevés citromlevet adjunk hozzá és ízlés szerint sózzuk meg.

Borjúfrikandó hidegen. A húst tisztítsuk meg, a hártját vonjuk le róla, vágjuk simára, tüzdeljük meg szalonnával, sonkával és szarvasgombával, takarjuk be egészen szalonnaszeletekkel és asztalkendőbe kötve, tegyük egy lábosba, öntsük le hús-zöltségével és 3 órán át lassan főzzük meg. Ha megfőtt, a kendőből kivesszük, lecsurgatjuk, kihűtjük és glazurozzuk. A tálra főtt rizsből teszünk egy réteget, erre rakjuk a húst, aspikkal körülszorozzuk és föladjuk.

Fogoly mell kocsonyában. A készítéséhez szükségünk van egy facilinderre, amelynek félgömbalakú bemélyedései vannak. Minden mélyedésbe rakjunk egy fogoly filét, takarjuk be a formát kocsonyaréteggel s minden mélyedést koszorozzunk körül apróra metélt tojásfehérjével és szarvasgombával, rá ismét 2 cm vastagon töltsük a kocsonyaréteget, hagyjuk megkeményedni, azután állítgassunk elére fogolyszeleteket benne, kocsonyával töltsük ki és keményítsük meg. Egy tál alját behintjük rizsszel, kenjük be zöltséges vajjal, majd a kocsonyás formát egy pillanatra forróvízbe mártva ráborítjuk a megaldott kocsonyát, körül rakjuk apróra metélt kocsonyadarabokkal.

Halra való mártás. Négy tojássárgáját keményre megfőzve áttörünk. Finomra vágott zöldpetrezselymet és reszelt vöröshagymát keverünk közé, majd egy kanál cukorport, két citrom levét, három kanál finom olajat, sőt és félpohár fehér bort is adunk hozzá. Ezeket jól eldörzsöljük, hogy sűrű mártás legyen belőle. Többféle hideg halra lehet használni.

Nagyothallók minden vágyát kielégíti a SIEMENS-PHONOPHOR. Ezt a kis készüléket — mely a hallást még a legmakacsabb esetekben is a legtisztábbá teszi — áldják mindenfelé. Egyedüli fűlérusítóhelye: Magyar Gyógytechnikai Ipar Rt., Budapest, VI., Andrassy út 28. Díjtalanul bemutatják, próbálja meg.

GÓTHNÉ-KERTÉSZ ELLA
a Vígyszínház művésznője.

Tanácsot kérnek

116. *Nem-e akadna* kedves előfizető társnőim között egy nemeslelkű házaspár, aki örökbe fogadna egy szép, egészséges $\frac{1}{4}$ éves r. kat. vallású tisztességes szülők árva gyermekét. Az anya meghalt, az apa kereset nélkül, nem tudja eltartani. — Örömmel örökbe adná árva kis-

leányát. Jelentkezni lehet személyesen vagy özv. Bakay Bencéné, Tass, Pest megye, Protestáns Nőszövetség elnökénél.

117. *Nekem is volna* egy kérésem, ha kedves előfizetőtársnőim közül valaki ismerné ezt az orosz tált, amelyiknek csak egy sora maradt meg emlékezetemben, amely így hangzik: „Hol a béke, hol a cár?” Egyszer hallottam régen, sokaktól érdeklődtem, de eddig még senki sem ismerte. Nagyon örülnék, ha a szöveget megkaphatnám. Szív. üdv.: Rozgonyi Gézané, Ujszeged.

„JACOBUS“

gyártmányainak következő hatása van:

„Jacobus“ színtelenítő kiveszi a a sötét ruha színét és pecséteteket. „Jacobus“ fehérítő elhanyagolt, sárgás pecsétetes fehérneműt habfehérré varázsol.

Jóállással artalmatlan „JACOBUS“ színtelenítővel kezelt **gyász és más ruhák** „Jacobus“ ruhafestékekkel bármilyen világos színre festhetők! 60 gyönyörű szín és színárnyalat! — Saját érdekében kérje az Önök-höz legközelebb fekvő drogáriában vagy bármely jobb üzletben. — Kittiön használhatósága és különleges, egyedülálló, szép csomagolása révén

viszontelárusítóknak óriási jövedelmi lehetőség.

Magyarországi vezérképvislet és raktár:

Tolnai János Jenő, Budapest, VI., Szondy u. 78. Telefon: L. 970-80

Kézimunka

Rovatvezető: Weisz Mariska, Budapest, V., Lipót körút 12.
Telefón: 62—34.

Minden szobának díszje a függöny. Az egyszerűsödő modern lakásberendezés kiegészítése önmagától adódik, a komoly kézimunkák ügyes felhasználásával, melyek közül vezetőhely a bonnefamot illeti.

A nyarutói gondok közül első hely a lakályos otthoné. A fejlődő kézimunka-műipar pompásan oldja meg a színes és kényelmes otthon problémáját. Az 1927/28-as idény új kézimunkakreációi különösen számolnak a szűk méretezésű új építkezésű lakószobákkal. Diványpárna, asztalterítő, gobelin, bonnefammes, posztóbabák originalisnál-originalisabb tervezésű kivitelben kerülnek a nagyközönség elé.

De a divat a toalett és öltözködés terén is friss gondolatot és színt kapott a nagyon kedvelt kézimunkázástól. Filet-alapra dolgozott finom gyapjújumperek, kötött kosztünek és omló köpenyek izlésesnél-izlésesebb kreációi jelölik meg a kézimunka előtörését az öltözködés terén.

Mai számunkban megjelent 108. számú függöny angol-madeirával, kevés magashímmel és a első drappériával összeépítve, 220 cm szélességben

	P
rajzolása hozott anyagra	6.—
surt sablonja	6.—
teljesen készen meghímezve tussorra . . .	150.—
teljesen készen meghímezve grenadinra . .	130.—
220 cm szélességhez grenadinból szükséges 6½ méter à 7.40 pengő.	
220 cm szélességhez tussorból szükséges 5½ méter à 12.— pengő.	
Kézi klöpli motív és klöpli csipke, valamint filet motív és filet csipke nagy választékban.	

Diványpárna

rajzolva hátlappal	2.—
hozott anyagra rajzolva	—80
surt sablonja	1.—
teljesen készen, selyemmel díszesen megmon- tírozva	50.—

Mai számunkban megjelent 106. számú abrosz, madeira-, renaissance- és kevés magashímmel és mintával

	pamut- vászon	pengő
rajzolva Ia lenvászonra, 6 személyre, 160×180 cm méretben, 6 db szalvétával	35.—	24.—
rajzolva I-a lenvászonra, 9 személyre, 240×180 cm méretben, 9 db szalvétával	54.—	36.—
rajzolva Ia lenvászonra, 12 személyre, 300×180 cm méretben, 12 db szalvétával	70.—	44.—
rajzolásra hozott anyagra, 6 személyre	8.—	
rajzolásra hozott anyagra, 9 személyre	9.—	
rajzolásra hozott anyagra, 10 személyre	10.—	
készen meghímezve, 6 szem., szalvétával	115.—	100.—
készen meghímezve, 9 szem., szalvétával	160.—	140.—
készen meghímezve, 12 szem., szalvétával	200.—	170.—

107. számú asztalterítő

előrajzolva I-a lenvászonra, 6 személyre	35.—	24.—
rajzolásra hozott anyagra, 6 személyre	4.—	
surt sablonja, 6 személyre	5.—	
készen meghímezve, 6 szem., szalvétával	75.—	60.—

Üzenetek

104. „Gyötrődő asszonytársnak”. Teljes mértékben megértem gyötrődésedet, kedves kis asszonytársam. Az asszonnyal kár próbálkozni, az, a leírásod után, nem elég intelligens és azon felül még léha is! Azért tehát azt tanácsolom Neked, hivasd magadhoz az urát és beszélj vele négyszemközt, mondd meg neki egészen őszintén, hogy nagyon szereted az uradat és féltékenyen őrzöd a boldogságodat. Elvégre ez jogod, sőt kötelességed. Mondd meg neki, hogy nem bízol a feleségében, sőt még a saját uradban sem, hisz az ember más lelkébe nem láthat bele, nem tudhatja, mi lakozik benne. Azért tehát, Te arra szántad magadat, hogy a két család közt eleinte olyan szépen induló barátságot beszéltesd!

Azt hiszem, a férfiban lesz annyi önérték, hogy nem kér bővebb magyarázatot!

Tudod, kedves kis asszonytársam, jobb, ha ilyen komoly dolgot az ember a férfival intézi el, mert az asszony mérgében vagy neveltségessé tenne, vagy lovagias ügygyé fujná föl!

Bátorság, kicsi asszonytársam! A nőnek kötelessége a boldogsága és a házi béke megóvása.

Igaz rokonszenvvel üdvözöl asszonytársad,

„Patyolat”.

104. „Gyötrődő asszonytársunk” részére. Szíves figyelmébe ajánlom ezen tapintatlan hölgygel szemben azon eljárást, hogy midőn kedves férje belép az ajtón, azonnal bezárni és kopogtatására sem nyitni ki. Talán észreveszi, hogy fölösleges a társasága.

Üdvözlöm. Klára.

104. „Gyötrődő asszonytársnak”. Kedves asszonytársammal érzek, midőn szeretnék tanácsal szolgálni. Sajnos, én szomorú tapasztalatok után teszem ezt, mert ha nem is egészen hasonló eset miatt, de egész életemre boldogtalan lettem. Ettől szeretném megóvni, ha még lehetséges. Legjobb volna úgy, ha abból a házból el tudnának költözködni, mert ezzel megszakíthatnák az összeköttetést. De tekintve, hogy a jelenlegi lakásviszonyok miatt ez nem lehetséges, két eshetőség között kell hogy válasszon. Vagy félretéve minden udvariasságot, megszakítja a barátságot, vagy feltűnően elzárja előtte ajtóját. Az hiszem, hogy mindennél előbb az Ön nyugalma és boldogságuk, hogy a konvencionális udvariasságokra ne legyen tekintettel.

Szívesen üdvözli „Egy előfizető”.

„Gyötrődő Asszonytársam”. Igyekeztem lelkiállapotát magamévá tenni és gondolkodtam azon, hogy mit is tennék én, ha hasonló kellemetlen eset adódna elő életemben. Tekintve, hogy rendkívüli temperamentum és határozott energia lakozik különben nyugodt, csendes felületű alaptermészetem mélyén, drasztikusan egyszerűnek találom a megoldást. A magam részéről kedvem volna az ő urával hasonló játékot kezdeni, de az Ön boldogságát nem merem ily kockázatnak kitenni, mert lehet, hogy kedves szomszédnője a cserét még szívesen is venné s egyszerűen beleegyezne a neki tetsző játékba. De van az emberek egymásközi érintkezésének annyi finom, csipős fullánkja, amelyet a legvastagabb rinócerus-bőrű hölgyike sem vehet tudomásul feljajdulás nélkül és dobhat maga mögé, ha állandóan ilyen nyilakkal sebzik meg nem túlfinomult lelkecskéjét. Ezért én azt tanácsolnám, hogy se a férjének ne tegyen észrevételeiről többé említést, se ne utasítsa el a tola-kodó kis démont feltűnően, hanem társalgásukba vegyen fel egy állandóan csipkelődő, gúnyos hangot és meg vagyok győződve, hogy a kellemetlen harmadik igen hamar megszégyenülten visszavonul a veszített csatá-térről.

Én szerintem nem volna értelme a kiutasításnak és ehhez a védekezési módhoz uriasszony nem is fordul. Nincs ok a csüggedésre. A győzelem feltétlenül biztos. Olyan nagy kedvem volna kedves Asszonytársammal

Ismerősei körében terjessze a Magyar Uriasszonyok Lapját!

szerepet cserélni addig, míg e kis patkányt kifricskázhatnám otthonából.

Szeretettel köszönti győzelmében biztos Asszonytársaság.

Felhívjuk kedves előfizetőink figyelmét a lapunkban megjelent „Jacobus” elnevezésű hirdetésre. Ezen fehérítő- és festőanyagot, mielőtt a hirdetés közlését elvállaltuk volna, kipróbáltuk. A próba minden hozzáfűzött várokozásán felül sikerült. A „Jacobus” szintelenítő kiveszi a ruha sötét színét, a foltokat és fehérít. Viszont a „Jacobus”-festékkel a megfehérített szövetet bármilyen színre meglehetősen festeni. Ezen szintelenítő- és festőanyagot feltétlenül ajánljuk kedves előfizetőink figyelmébe. Tisztelettel a Kiadóhivatal.

99. „Dieta”. Itt közlök néhány sütemény-leírást, amelyekbe tojás fehérje nem szükséges:

Vanília-szosz. 15 dkg cukor, 30 dkg friss vaj, 45 dkg liszt. Tésztává dolgozzuk és nem túl vékonyra kisdörjük. Pogácsaszaggatóval kiszaggatjuk, közepét gyűszűvel kilyukasztjuk. Duzzasztott, finomra vágott mandula és porcukorral a már tojással megkent tésztát meghintjük és halványra megsütjük. Barack-izzel megkenjük és kettőt összeragasztunk.

Fahéj fánk. 28 dkg vaj, 42 dkg liszt, 3 tojás sárgája, egy kevés só és bor. Tejjel olyan lágy tésztát készítünk, mint a rétestészta. Pihenni hagyjuk, azután kinyújtjuk, kis négyszögletes darabokra vágjuk. Zsinórral az erre alkalmas formára kötjük és egy fazékban forró zsírban kisütjük, végül fahéjas cukorral meghintjük.

Vajas pogácsa. 37 dkg vaj, 50 dkg liszt, 4 kanál olvasztott zsírt 4 tojás sárgájával és elegendő mennyiségű tejjel összegyúrjuk, háromszor kinyújtjuk, azután kiszaggatjuk és egyenlő tűznél megsütjük.

Még van néhány kipróbált jó sütemény-leírásom, mely az Ön által jelzett diétának megfelel, azonban helyesebbnek gondolnám, ha ezen leírásokat óhajtja, úgy címét közölné a lap útján velem és én azokat levél útján készséggel megküldeném. Szívélyes üdvözlettel „Dunavidéki olvasó”.

„Jobbat remélő”. A férfinak a házasságban sohasem juthat ki a szenvedésből annyi, mint az asszonynak. Sajnos, nem új és nem lepődünk meg az iszákos férj rabiátus durvaságain, amely nem vezethetett más megoldáshoz, mint az elváláshoz. Azonban a szenvedést befödte a feledés új szépségekkel, új boldogságokkal kápráztató fátyola és hinni akar magában és hinni egy másik férfinak, aki — hiszi — hogy hivatva lesz az életben társaként vezetni. Az egyedüli akadály, hogy az elvált asszonyt a kath. egyház újból nem esketi meg. Ez az akadály tényleg igen súlyos, különösen azért, mert a férfi állásánál fogva az egyház követelményeinek okvetlenül eleget kell hogy tegyen. Egy megoldás volna, ha egyházi esküvő nélkül léphetnének házasságra. Erre mi nem tudunk semmilyen irányban tanácsot adni.

Sziv. üdv. a Szerk.

F. A. „Végzet”. Nem közölhető. Szerk.

„Ciklamen”. Sokszor variált régi gondolatok új köntösbe öltöztetve. Még mindig nem az, amit mi várunk. Szűkebb körű társaságban felolvasva feltétlenül hatást fog kelteni, de nyomdafestékre még nem alkalmas.

Sok üdvözlettel a Szerk.

Többeknek. „Megfakult hangulat”, „Tavaszi és álom”, „Zöld napernyő”, „Ösz” nem közölhető. Szerk.
„Hortensia”. Az ész csillogása, a gondolat mélysége felavatták, hogy ne csak érezhesse, de büszkén írónak vallja magát. Türelmet. Jönni fog. Üdv. a Szerk.

„M. L., Rákosszentmihály”. A lecsó télire való eltevési receptje, ahogy nekem mindig igen jól sikerült: Veszünk szép, egészséges paradicsomot és ugyanolyan egészséges húsos paprikát. Karikára szeljük a paradi-

csomot, a paprikát az erektől megtisztítva, szintén karikára vágjuk. Egy literes üvegbe felváltva berakjuk, egy sor paradicsom, egy sor paprika, amíg az üveg tele lesz, akkor egy csipetnyi salycilt hintünk a tetejére, hólyagpapírral lekötjük és kidunsztoljuk. Igen finom, teljesen friss íze van, akár csak akkor szedtük volna. R. G.-né, Ujszeged.

„Fernandine asszonynak”. Kissé megkésve üzenem a nagymosásnak egy nagyon olcsó és gyors módját, de talán mégis hasznát veszi kedves olvasótársam. Előtte való este beáztatjuk a ruhát és beszappanozzuk. Másnap átmoszuk langyos vízben minden szappanozás nélkül, utána kifőzzük. 15 liter hideg vízbe forgácsolunk 10 deka szappant és 2 evőkanál közönséges benzint. Ebbe beletesszük a ruhát és háromnegyed óráig főzzük. Utána bő vízben öblítjük. Gyönyörű fehér a ruha tőle és nem rontja úgy a ruhát, mint a sok dörzsölés és csavarás. vitéz Gy. Istvánné, gazdasági tanár neje.

Hálás köszönetünket küldjük azon kedves előfizetőinknek, kik szívesek voltak lapunkat társaságunknak előfizetésre ajánlani. Sándor Ferencné, Szemes Ferencné, Nagy Zsófia, Kozákné, Nadányi Károlyné, Blaskó Jánosné, Fehér Gyuláné, Bucsek Mancsi, Bresztovánszky Béláné, Dobrovich Rózsika, Szádeczky Jenőné, dr. Han Sándorné, Neubeller Iluska, Szerényi Béláné. Üdv. Szerk.

Ezúton is hálás köszönetünknek adunk kifejezést Felszeghyé Páll Mária úrasszonynak (Kaposvár) lapunk érdekében kifejtett hathatós támogatásáért és azért a nagyszerű eredményért, melyet fáradhatatlan közreműködése kapcsán kiküldött tisztviselőnk elérhetett.

Legszívélyesebb üdvözlettel a Szerk.

Milió-ajándékunk vételét szívesek voltak nyugtázní: Rakovszky Istvánné, Gosztony Aladárné, Kozákné, Kramling Kornélné, vitéz Gyutay Istvánné, Kemény Jenőné, Varga Sándorné, Zsenits Sámuelné, Bosnyák Emma, Hoffmann Ferencné, Braun Magda, Gyenes Györgyné, Jankovits Aladárné, özv. Kiss Jánosné, Pintér Sándorné, Gerhát Mariska, Horváth Benedekné, Hegedüs Zoltánné, P. Hegedüs Sándorné, Bogdány Vilma, dr. Győry Vilmosné, Pákozdy Béláné, Vass Stefánia, Bech Emilné, Szalai Józsefné, Tóth Istvánné, Lencsés Nusi, Ángyán Béláné, Wesselák Károlyné, Siegmund Hugóné, Horváth Mária, Sándor Ferencné, Asztalos Józsefné, Jánossy Albertné, Nováczky Anna, Fuchs Emilné, Nyerges Jánosné, Oswald Jenőné, dr. Nagy Pálné.

Milió-ajándékunk szétküldésével kapcsolatban kapott alábbi kedves levelek közül néhányat leközlünk:

Igen tisztelt Főszerkesztő úr! Fogadja hálás köszönetem a küldött szép kézimunkáért.

Kedves lapjuk hű pártfogója Gramling Kornélné, kir. ügyészségi elnök neje.

Igen tisztelt Főszerkesztő úr! Az ajándék-miliót megkaptam, fogadja érte nagyon hálás köszönetemet. Tisztelettel Szitás Piroska, áll. tanítónő.

Az utánam küldött finom minőségű milióért és szíves figyelmükért hálás köszönet.

Kiváló tisztelettel dr. Sikalla Lászlóné.

Tisztelt Főszerkesztő úr! A gyönyörű miliót megkaptam, csoda szép és nagyon örülök neki, fogadja érte hálás köszönetemet. Riavetz Jánosné.

Igen tisztelt Szerkesztő úr! A küldött miliót igen szépen köszönöm, nagyon szép és izléses darab, igazán örömmre szolgált. Különbén a lap is igen kedves nekem, alig várom, hogy kézhez kapjam. Mégegyszer köszönet, szíves üdvözlettel dr. Szingné.

Igen tisztelt Főszerkesztő úr! Sok köszönetet mondok a gyönyörű milióért. Nagyon megörültem a kedves ajándéknak, mely a legkényesebb izlést is kielégíti. Szívélyes üdvözlettel dr. Szirmayné.

Előfizetőink ingyenes hirdetései

Páratlanul olcsón világmárkás zongorák, pianók, részletfizetésre. Javítás, hangolás, kölcsönzés Ehall zongoratermeiben, Andrassy út 15.

Esetleges félreértések elkerülése céljából közöljük kedves előfizetőinkkel, hogy e rovatunkban leközölt hirdetések díjtalanok, azonban a hirdetésekre beérkező leveleket csak abban az esetben áll módunkban továbbítani, ha a 26-os számunkban jelzett 1 pengő portódíjat beküldeni méltóztatnak. Ugyanis nem egyszer fordult elő, hogy egy hirdetésre 30—40 válasz is érkezett, amelyek természetesen nem egyidőben futottak be, tehát külön-külön portóköltséggel továbbítottuk, mert a hirdető érdekében szükségesnek tartottuk a beérkezett ajánlatokat azonnal elküldeni.

A hirdetését tehát csak a portódíj beküldése ellenében közölhetjük le.

Tisztelettel a Kiadóhivatal.

A Magyar Uriasszonyok Lapja mélyen tisztelt előfizetői részére a legutánynosabb áron készítik a legkényesebb igényeket kielégítő ruhákat, kosztümöket, stb. Egyszerű ruha 10 pengő, pongyola 8 pengő, kosztüm, kabát 20 pengő, báliruha 16 pengő.

Szíves pártfogást kér Schuszter Hugóné, VI., Jókai u. 37., III. 11.

Festeni és rajzolni tanítók kezdőket és haladókat saját műtermében. Lapunk előfizetői és hozzátartozói mérsékelt díjat fizetnek. „Festőművész”. Cím a kiadóhivatalban.

Elvállalom elemista fiúk, vagy kisleányok, esetleg polgáristák magánoktatását. Czaich Endre, ny. iskolai igazgató, Kistarcsa, Béla u. 10.

Délutánra gyermekek mellé vagy öreg hölgyhöz, vagy úrhoz támasznak, felolvasónőnek ajánlkozom. Cím a kiadóhivatalban.

Keresek egyedülálló, nyugdíjából élő, megbízható nőt, aki két személy részére minden házimunkát vállal, mos, főz, vasal stb. és úgy lenne, mint saját otthonában. Nem magas fizetésre, hanem otthonra vágyik. Cím: „Vidéki városba” jelige alatt.

Intelligens urinó kozmetikus gyakornoknak intézetembe felvétetik. Ugyancsak gyögmassage, manikur, pedikür elsajátítására oktatás előnyös feltételek mellett. Ignáthné K. Linczagh Lujza kozmetikai intézete, VIII., József körút 2, I. emelet 6.

Hegedűtanítást vállalok úgy kezdők, mint haladók részére; házhöz is megyek. Cím: Boglár Ancy, Újpest, Dobó u. 22.

Egy keveset használt, jó karban levő gázkályha, mely nagyobb szobát befűt, eladó. Dr. Lutz Ferencné, Budapest, X., Delej u. 15.

Intelligens urihölgy gyermekek mellé ajánlkozok. Háztartásban segít. Kézimunkál és varrásban is gyakorlott. Cím: Kiadóhivatalban.

Öröklakás Buda legszebb helyén, a Krisztinavárosban, mely áll gyönyörű három uccai szoba és minden mellékhelyiségből, 300 millióért eladó. Vida Józsefné, IX., Tűzoltó u. 33/c.

Jól főző, jobb családból való gazdaasszonyt keresek 4 tagú családdhoz, ki a mosáson kívül minden házimunkát elvégez. Nagyobb gyerek nem akadály. Ajánlatok igény megjelölésével küldendők. Stercula Jenőné, gyögyszerész neje, Endrőd, Békés m.

Keresek szerény, rendszerető, jól főző nőt, ki három tagból álló uricsalád háztartását vezetné. Fizetés megjelölésével békés otthonra vágyók írjanak. Varga Teréz, Apostag.

Angolnyelv és zongoratanítását kezdőknek és haladóknak a legújabb módszer szerint vállalom. Haladóknak sétával összekötött angol társalgás, esetleg házhöz is járok. Hosszabb időt töltöttem Angliában, a kiejt-

sem teljesen perfekt. Cím: Schumacher Mária, Budapest, Irányi u. 5, I. emelet, Hencz Ferencné leveleivel.

Mérsékelt tartásdíj mellett vállalnám két éven felüli gyermek nevelését. Elsőrangú ellátás. Cím: „Egzséges család” jelige alatt kiadóban.

Előfizetőink szíves figyelmébe! Verő Elza kedves előfizetőnk, kinek Budapesten, IV., Párizsi ucca 1, I. 5. alatt kalap-divatszalonja van, arról értesít bennünket, hogy külföldi úttjáról legújabb divatmodellekkel megérkezett és t. előfizetőinknek 10% engedményt ad, ha lapunkra hivatkoznak.

Jól főző, keresztény, szerényigényű, gyermekszertető, falusi életet kedvelő házikisasszonyt keresek októberre, ki nem annyira nagy fizetésre, mint állandó otthonra és szerető bánásmódra vágyik és hasonló állásban már működött. Árva előnyben. Fényképes ajánlatokat fizetés megjelölésével kér: dr. Pfeiffer Józsefné, Pocsaj, Bihar m.

Harmadik elembe járó kisleány mellé keresek német- és zongora-tanításra vállalkozó perfekt urileányt 18—24 év körül, aki a háztartásban is segítene. Marinczer Jenőné, Csorna.

Házvezetőnőnek keresek szerény, középkorú nőt, ki minden háztartási munkát végez, jól tud szabni és varrni. IV., Váci ucca 79, I. emelet 10.

Külföldi tanulmányutamról visszatérve, tisztelettel kérem lakásberendezési kézimunkaszükségletét nálam megrendelni szíveskedjék. Weiszmann Lenke iparművész, Budapest, VI., Szinyei Merse u. 23, III. 4.

Intelligens urinó — ki némileg beszél németül — a német nyelv tökéletes elsajátítása végett elmenne olyan intelligens német családdhoz, ahol fizetés nélkül, csupán ellátás és lakás ellenében, a háztartásban, üzletben segítene, varrni és kézimunkázni is tud. Külföldre is elmegy. Címe: özv. Berényi Endréné, Orosháza, Erzsébet királyné út 11.

Ajánlom kipróbált szeplő, májfolttisztító, bőrfinomító, vörös foltokat, pattanásokat, sebeket gyógyító kenőcseimet, valamint hajhullás és öszülés elleni hajvizemet. Bővebbet levélben: Lux Ottília, Mezőberény, Békés m.

Uriasszony, özvegy, ügyvédné, elmenne uriházhoz anyahelyettesnek vagy társalkodónőnek. Címe: özv. Gály Józsefné, Halmi, Románia.

Vidéki özvegy uriasszony, pesti társaságba járó uriasszony barátságát keresi. Leveleket „Vidéki asszony” jeligére kiadóba kérek.

Kérem kedves budapesti olvasótársnőimet, ismerőseik köréből ki tudna nekem a Mária Terézia lak-tanya közelében olyan uricsaládot ajánlani, hol egyik hozzám tartozó (m. kir. rendőrkapitány) külön szobával, ötszöri étkezéssel, teljes ellátást kaphatna október 15-re egy hónapi időtartamra. Szíves értesítést ármegjelöléssel kérek. Schneider Mátyásné, Gyula.

Társaságbeli urinó anyai gondozásba venne fiatal urileányt iskolai tanév alatt. Gyönyörű, egészséges lakás, kitünő ellátás, családi otthon, zongora, német, francia nyelv gyakorlás, stb., stb. Értekezni lehet: I., Horthy Miklós út 23, II. 22.

Középkorú urinó szívesen elmenne idősebb urinó támaszául. Címe: Fenyer Béláné, Gyula, Wenckheim Krisztina u. 3.

Előkelő uricsalád második gimnázista kisleánya mellé német-francia korrepeteurt keres délutánonként 4-től 6-ig terjedő időre. Cím a kiadóhivatalban.

Haláleset miatt keveset használt fogászati berendezés eladó. A szék teljesen új, olajpumpás, műszerek teljesen jó állapotban. Békeffy Alajosné, Pásztó, Heves megye Kossuth u. 25.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA

Segéd-szerkesztő: tordai BÓJTHE ETELKA

Kiadóhivatali igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza.

CIPŐKÜLÖNLEGESSÉGEK

**GULIWER
CIPŐHÁZ**

BPEST, VIII., RÁKÓCZI ÚT 1

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Veres felcélé, V., Harmincad ucca 3.

CSÉRY TESTVÉREK